

Володимир Тийчук

Весняні каловоротни

ГОЛОСОМ ЩОДЕННИКА

Доля повсякчас воліє гартувати нас.

Від намагання звузити рамки – і неприязнь, і непорозуміння поколінь, проблема «батьків», які все можуть, і «дітей», які все хочуть.

В її погляді я уловив страх, приреченість, відчуття загнаності.

Хай стосунки не ідеальні, хай вони перетнуті образами і незгодами, однак саме вони змушують серце то битися швидше, то замирати...

Я витирав крапельки її почуттів, чим викликав ще більший щем серцець.

Ми несемося на центрифугі життя один від одного з астрономічними швидкостями.

...літати в білюзях своєї неповторності, унікальності та значимості.

Господь є в кожному і в кожному він проявляє якісь риси, вміння, що не притаманні комунібудь ще.

Не збираюся залишити цей світ без згадки про себе.

Бологилар
Тийгэ

ВЕСНЯНІ
КОЛОВОРОТИ

Львів
“СПОЛОМ”
2009

ББК 84.4 УКР 7
Т 41

Сердечно вдячний доброчинцям:

Василеві Павлюку
Василеві Савуляку
Володимирові Звонарю
Дмитрові Поляку
Миколі Пшеволоцькому
Миколі, Богданові, Ігореві та Юрію Манівчукам
Михайлові Ваврину
Наталії, Марії та Віталію Тимчукам

за сприяння коштами для друку цієї книжки.

Дуже дякую художниці **Олені Грінчук** за майстерно виконані ілюстрації відповідно до духу збірки.

Завдяки наполегливій співпраці із чарівною та непохитною літредакторкою **Оленою Єгорушкіною** окремі рядки позбулися своєї алогічності.

Світлана Йовенко, яка вразила автора світом поезії ще в 1997-му, коли відгукувалася на запрошення військових сприяти розвиткові особистості захисників Батьківщини, люб'язно погодилася привнести у творчість якнайбільше довершеності, спасибі їй.

Дякую **Арині Сатовській**, яка після літфесту-2007 підштовхнула мене до написання збірки.

Спокій є. Але до нього, у заплавах могутнього Дунаю, гірська Тиса несеться стрімкими потоками, захоплюючи все на своєму шляху... А попереду знову неспокій іншого виміру — розбурхане Чорне море. Такою алегорією можна представити дебютну книжку Володимира Тимчука «Весняні коловороти».

«Весняні коловороти» — це у світі почуттів, у царстві кохання та звитяги розмова про непостійність і про вічне, про непередбачуваність і про захоплення, про двоїстість і про принциповість, про вир і про мир.

ISBN 978-966-665-532-8

© Тимчук В. Ю., 2009
© Грінчук О. В., 2009
© “СПОЛОМ”, 2009

Увесь Всесвіт умістився в мені!

Молодий. Приємний у спілкуванні. Іронічний. Амбіційний. Успішний. Дисциплінований у кар'єрних своїх клопотах і звитягах та військових обов'язках. По-сучасному цинічний у стилі свого покоління і старосвітськи романтично-незахищений, коли мовить про втрачене кохання, кривних чи воїнську честь українця-патріота...

Все це Володимир Тимчук, автор «Весняних коловоротів» – збірки, у якій постає і модерністом з нахилом до графічних експериментів, і класичним сумлінним перекладачем (причому вибір текстів для перекладу чеченського письменника симптоматично концептуальний), і традиційним віршарем у руслі «жорстоких романсів» та загальнонародного провінційного набору мелодраматичних афектацій-виявів почуттів у мізансценах вітчизняних драмтеатрів.

Володимир Тимчук має дві вищі освіти: технічну та філологічну, кандидатський науковий ступінь, поважне як на його вік звання. Радіоелектроніка і лінгвістика, інженерні премудрощі й філологічні тонкості... він має підлеглих по службі, які віддають йому честь, й неспідлеглих неофітів-конкурентів у поезії. Має, сподіваюся, блискуче майбутнє і, бачу, дуже приблизне уявлення щодо табелю про ранги на поетичному Парнасі, що й виправдовує зухвальство автора.

«Вважаю, що поезія має містити деяку частку незавершеності та створити передумови для роздуму, читацького пошуку кінця. Мить спільного життя, одних думок поета і читача має обірватися на певнім рядку. Далі у читача своя дорога – рядки автора навіюють властиві лише йому враження, асоціації, імперативи», – так Володимир Тимчук формулює своє уявлення про завдання і сенс поезії. Не приховує, що до створення власної

збірки його спонукали тексти учасників літературного фестивалю на форумі видавців у Львові 2007 року. «Конкуренти» здалися йому аж надто «холодними», «не такими», отож заповзявся позмагатися. А що з того вийшло, судити читачеві.

Мимоволі спало на думку, що «великі» світу цього від Й. Сталіна (Джугашвілі) й Мао-дзе-Дуна до сучасних державних діячів у політичних святцях – Ю. Андропова, Звіада Гамсахурдіа, ... Лук'янова, котрий після ГКЧП у «Матросской тишине» наважав збірку, кажуть, цілком пристойних віршів під псевдонімом Осенєв, та, навіть, одіозного для українців нині суцього мера Москви Лужкова – новітнього автора віршованого епічного опусу про Полтавську битву, а в українському політикумі О. Мороза, О. Турчинова – ті, хто зазнав, здавалося б, щонайвищої влади іншого ґатунку, прагнули зрештою влади не над статистичними громадянами держав, а над почуттями й духовними запитами інтелігенції – справжньої (не ерзац) еліти народу. А що вже казати про фахівців не філології, а хоч би і лікарів – від А. П. Чехова до Ю. Щербака, В. Коротича – медиків за покликанням, які зробили честь вітчизняній літературі!

У цьому сенсі не оригінальна і спроба майора Збройних Сил України Володимира Тимчука **реалізувати свій духовний потенціал** саме на поетичній ниві, тим паче, що реалізовувати є що: бурхливі переживання молодості, радість буття, потаємні та явні претензії на філософічність, неперебутній юнацький максималізм, а через нього подекуди й спрощеність моральних інвектив і гіперболи чоловічих зазіхань.

Тих, кому пощастить познайомитися не лише з віршами, а й з життєписом Володимира Тимчука, вразить кардинально відмінний тембр голосу автора: у прозі – самоіронічний, теплий, жартівливо дистанційований від будь-якого возвеличення свого Я (Его) та

інших персонажів (родини), натомість у поезії – символічно-пафосний, зашифрований часом псевдозначущою затемненістю метафор, філософствуванням (не в стилі Б. І. Антонича, бо без його довершеної художньої логіки й предметності – оречевленості світу). Почуваючи втіху від легкого гумору Володимира Тимчука з неповторними – точно спостереженими – деталями часу й особистісного досвіду, читач, напевне, очікуватиме адекватної прозорої лаконічності й вмотивованості так само його віршів у дусі, мабуть, чи не Євгена Плужника. Проте тридцятирічний поет, що має, як мовилося, дві вищі освіти – технічну (Житомирський інститут радіоелектроніки) та філологічну (Київський лінгвістичний університет), обирає наразі то шлях абстрактних філософем, то скоропис миттєвих екзальтацій.

Можливо, такий підхід і лягає в означення нурту, виру «весняних коловоротів», коли б не просилася до цитування першодумка ровесника Тимчука – тридцятирічного Данте Аліг'єрі з «Божественної комедії»: «Здолавши шлях земний до половини...» (переклад С. Й.), тобто вік зобов'язує.

Тим не менше обдарування автора «Весняних коловоротів» за всіх застережень і художніх недоглядів безсумнівне. Втім, як і безсумнівне його поки що непрофесійне борсання в тропях, аматорська недбалість чи легковажна звичка ставити абияке слово після слова («привычка ставить слово после слова» Б. Ахмадуліна).

«Сонячні зайчики» – субстанція, звісно ж, невловима, не чітко означена, що, мабуть, підсвідомо (або й свідомо: смак до незавершеності!) до смаку Володимирові Тимчуку, який полюбляє потоки вітру, манливі (й мінливі) миті, крайнощі екзальтацій («де крайнощі зіткнуться, там зродиться життя»), прагнення ущільнювати смислові рамки змісту:

*і через дію відстаней
сконтрастяться чуття
осягнеш порух вічності
в буття без забуття.*

Загалом амікошонство з Вічністю (дякувати Богові й почуттю міри автора – не з темою Смерти) притаманне молодим пошукувачам слави епідемічно. «Крізь муки надбуття» – це максимально-піднесена інтонація, що так само максимально, але приземлено, вульгарно-простакуватого уживається з «патріотичним вердиктом»: «бо стати нам під різнобарвні стяги – це те саме, що стати у лайно». У О. Ірванця чи «вишиваного Казанови» В. Цибулька та С. Жадана знайдемо й не таке. І навіть не з причин громадянського протесту.

А В. Тимчук якраз активно протестує. Наприклад, проти доби «сірості» й ідеологічної сваволі:

*Не вірю я добі цього століття
Вона взірцем є сірості зусиль
Таланти вже давно в землі зариті
Від Холмищини і аж по той Сибір.*

Мова, певне, про митців «розстріляного Відродження» (втім, і не тільки). Та коли згадається золотий запас поетичного слова України, мимоволі спадає на думку в контексті стверджуваного автором блискучий – ще радянських часів – анекдот-діалог:

- Москалі в Космос полетіли!!!

- ... Усі?!

Ні, таки всі «таланти в землю не зариті».

Отже, «механізм для перевірки зриву стопору» потрібен у якості самоконтролю і автору «Весняних коловоротів».

Технічне, залогізоване мислення часто густо шкодить В. Тимчукові, бо абстрактне розумування, замість живої деталі, пульсуючого почуття, не творить художньої дійсності.

Автор раз-по-раз сам прислухається до себе і чутливо опирається фальшуванню у житті й у слові. Наприклад:

*Мое кохання – гра в вертені,
Бо роль, що втілена, – чужа.*

До приблизності, як відомо, буває, провокує рима, тому у поодиноких верлібрах Володимир Тимчук значно точніше висловлює думки й – відповідно – автор сучасніший, почасти навіть модерний. Що ж до циклу «Перелітні трубочисти», то тут молодість і кураж забезпечать поетові безперечний успіх. І зустрічний усміх.

Ощадну точність і дисциплінованість В. Тимчук виявляє у найважчому літературному жанрі, художньому перекладі, що передбачає стилістичну конгеніальну відповідність оригіналові. Не виключено, що й з піетету до завчасу загиблого поета й державного діяча чеченського народу Зелімхана Яндарбієва, автор працював скрупульозно-відповідально й у міру свого таланту професійно.

І нарешті вирізняване мною, можливо, суб'єктивне, сподіваюся, буде помічене й іншими читачами. Схильність В. Тимчука до самоіронії (а її я сприймаю не як самозахист, а як силу особистості, здоров'я розуму) – наприклад, «Яблуко і Я» та ін. – гадаю, чи не найсильніша поки що грань його творчості. Це запорука самокритичності й розвитку.

Нехай же здорові амбіції й почуття самоповаги й піетету до світової поетичної культури допомагають автору роздмухати Божу іскру творчого багаття, яка зігрівала б не одне серце.

Червень, 2009 р.

Світлана Йовенко

Цикл
ОСАМНА

Любов

Любов довготерпить ... і ... ніколи не минає
1 Кор. 13-4 — 13-8

*Моїм друзям, які з'єдналися подружжям —
Володимирові та Ользі, Вікторові та Ользі,
Віталієві та Марії, Романові та Людмилі та ін.*

Колись усі часи пройдуть
І йоти сповняться в пророків,
Не так багато нам є строку, —
Любові в світі — не минуть.

Колись не стане більше мрій —
Ти не уявиш того світу.
Тож будь сьогодні, наче діти, —
Відкритій істині радій.

Надію не втрачай у час,
Коли кінець і більш нічого
Вже видно з твого порога, —
Так, сподівайся повсякчас.

Коли зруйнуються мости,
Не бійся ти шукати броду,
Не має краще нагороди
Тим, хто дерзає, тож — терпи.

Якщо ж людина принесе
В твою оселю лиш неспокій,
Хай сотню зробить поворотів —
Не замишляй на неї зле.

Коли на хвилях висоти
Досягнеш спокою чи злету,
Даси одвіт на все поетом,
Не вихваляйся, ти — ще не ти.

Коли стражданнями, небого,
Ти груди рвеш свої гарячі,
Людина ж інша — в ліпшій вдачі,
Не заздри, їй — своя дорога.

Якщо ж твій друг в серцях зумів
Образити тебе, скорити,
Ти пам'ятай — тобі любити —
Хай не живе у серці гнів.

Не все, що хочеш, можна мати,
Хоч і відкриті всюди двері,
Діждешся, як і всі, Вечері, —
Не поспішай свого шукати.

Якщо всеплинністю подій
Здивований ти понад міру,
Коли є кривда і безвір'я —
Чужій неправді не радій.

Коли чекаєш ти весни,
Навколо ж все холодить злом,
Тендітне — трощить бурелом,
Ти злої справи не чини.

Якщо нашіптує «Убий»
Порив свій щирий чи сумління,
Вселяє заклик до гоніння —
Любов'ю все земне покрий.

У відчаї та без мети,
Коли настануть сірі будні,
Ти будь бджолою, а не трутнем, —
Молись, працюй, довготерпи.

Коли ж пройдеш ти через все,
Залишиш всі спокуси тіла,
Душа твоя — добро зростила, —
Цим не пишайся, це мине.

А як принесену офіру
Не схоче брати близький твій;
«Не вчиню більше злих я дій», —
Ти мусиш всьому мати віру.

Люби, плекай, не знай ціни
Своїм турботам і змаганням.
Не будь же першим; до останніх
Будь милосердним назавжди.

Коли усі часи пройдуть
І йоти сповняться в пророків —
Чекає світ останніх кроків,
Любові вічній — завжди бути!

12.07.09 р.

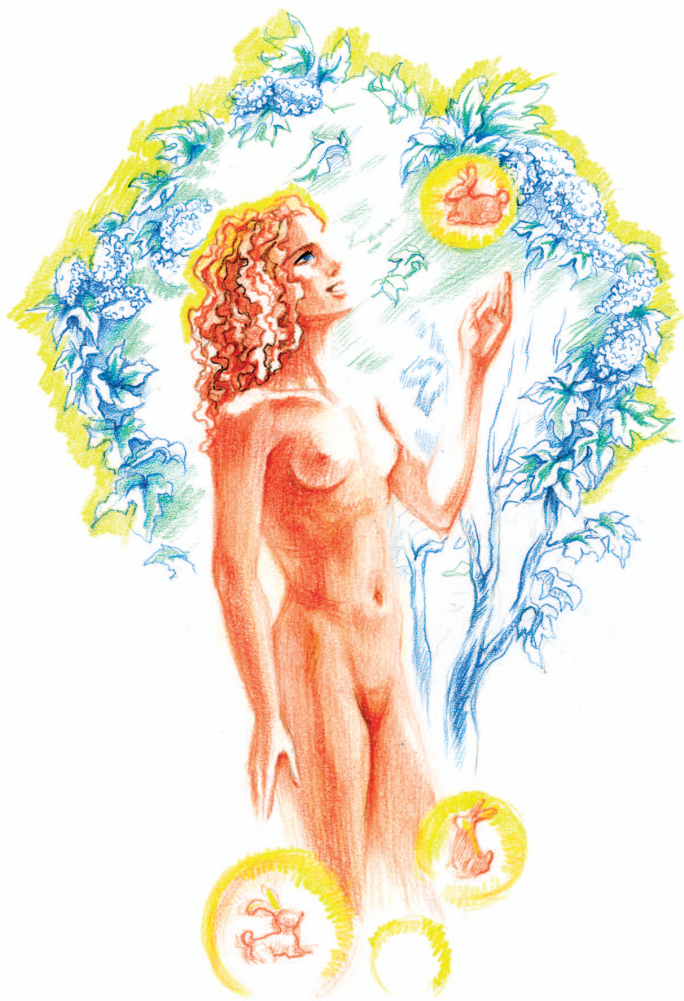

Сонячні зайчики

Давно не милувався я квітками,
що чепурити квапляться пустир,
вогнистими, сонцевими цятками —
вони наповнюють і мій душевний мир.

Давно не бачив я потоків вітру,
що колихають маківки весни.
А, може, вітер зглянеться і зітре
гарячі спогади на дні зими?...

Квітуй, малюй веселе різнобарв'я
земне тепління, Неба відбиття!
Як добре, що нарешті не проспав я
пробудження для нового життя!

Сяйво снігу спіпить вічі —
Нині ж сонце зве у вічність —
Очі, погляд, потяг, блиск!..
Я вагаюсь. Сильний тиск.
А тоді — манлива мить
Сполучила спраги нить,
Туги, пристрасті, єднань...
Стій! жени банальність! встань!
Подолай цупкі окуви!
До сердець вертайсь розмови.
Збереже блищання сніг —
Знов впаду до ніг твоїх!

Матір
Облич чимало в світі нині
Вечір
Чомусь здається — ти єдиний
Вдячність
Чомусь завжди вона запізно
Пам'ять
Поквапся — завтра буде пізно.

В нічці

я ввійду в Твої сни
різнобарвні п'янки
накладу мить весни
на думки запашні
я воздам до небес
радість близькості днесь
в зорях зчулений Пес
спокій сповнить увесь
не втікай ти до дня
там жорстокість і лід
в нічці — миле зерня́ —
багатющим є світ

Схід і Захід разом

Із прадавніх козацьких країв,
де барвінком світанок вінчають,
у любові дівча там зростає,
і лунає між травами спів,
відбивається ніччю у зорі,
досягає вершин сяйних гір, —
і смирнішим стає лютий звір —
благодать всі приймають в покорі.
Зачаровано постать юнача
зором прагне сягнути чорних брів,
а вустами — вуста, що крізь спів
душу легіня роблять гарячов...
Стани, люди, простори, віки —
все змішалось в пориві хмільному...
... ясен красних Карпат і цвіт Дону
в краї милім сплели пелюстки.

с. Славське — Луганськ

Дочекайся

Сестриці у день 20-ліття

Полум'яніє сонце в далині —
заховані в бесаги¹ сірі дні
дзвенять майбутнім на твоїй стежі.

Моя ж сума враз сповнена...— Сумна
ти зорі виглядаєш край вікна,
чекаючи на ночі чарівні.

Палає в твоїх грудях сонце вже,
крізь очі сяйво поклик донесе,
аби скоріш настав нічний виток.

Чекай, сестричко, повен день прикрас,
величним є в повітрі скромний вальс —
сердечок двох зворушливий танок.

Люби! Даруй своє світило гоже!
І хай Господь дзеркалаам вам поможе.

6.10.08, Ужгород

¹ Бесаги — гуцули цю торбинку запаковували найнеобхіднішим

Поміж зірок

Бувають ночі загадкові —
минулий час тоді горить,
милішає і вже ми двоє
між вогнищем і зорями. Згори
нас кличуть-манять в позапростір,
де більш не буде тіл і меж,
де в нашім світі зайві гості —
питаєм: «Далі йти?» «—Авжеж,
заглиблюємось і розриваймо
вщент оболонки наших тіл!...»
За вік хтось скаже: «А згадаймо
багаття й ніч». Еммануїл²
на це прохання відгукнеться,
залишить нас поміж зірок...
Все промине, та не минеться
назустріч той наш перший крок.

с. Пляшева

² Емануїл — Христос

Вилуштрівана ідилія

Вона пройшла повз мене тихо-тихо,
Пронісши ніжний шлейфу аромат.
І тут мене спіткало дивне лихо —
Кохання зазирнуло у мій сад.

Її блакитні очі, часом, сині —
З жагою, повною солодкої печалі,
Зв'язали погляд мій і я загинув —
Душа поринула в ласкаві муки раю.

Твій стан тендітний хочу обійняти,
Вустами злитися в палкому джерелі.
Мое ти серце змусила палати,
Здійснилось все, що бачив я вві сні.

Та дійсне щастя йде повз мене боком —
...Сталь холодить... реальність... автомат...
А десь її лунають тихо кроки...
Кохання залишає любий сад.

Є.О.

Проміння сонця випестило тіло
Та виплекало душу, мені рідну —
Твій дотик-опік не мине безслідно —
Любов'ю грітима на світі білім.

Однак єднання розрива неспокій:
Твоя відкритість постає стіною,
Уже не видно й краплі супокою,
Не в унісон лунають наші кроки...

А ти ж сягнуть вершин захмарних
прагнеш,
Чужа приземність виклика супротив —
Як хочеться тобі коловоротів, —
Так буде! — ти весною нас одягнеш.

22 квітня

Зів'яла троянда

Пелюсток оповів — не відділиш ти
любу красу.
Пригадав як волосся мені розчесала.
Що побачила ти в густоті, в чорноті?
Ще без срібла? Залишив тебе в самоті?

Чи вторила ти шлях полонянок палких?
Пересаджена квітка розквітне і в них.
Наближається гуркіт і стогін віків.
Може час вже втекти від нав'язливих снів?

Повернись, я молю! Розчеси ще мій слід.
У віках стогін наш хай також відіб'ється —
Все мине: і краса..., і чесала..., і рід... —
Ні, хай рід крізь віки відгукнеться!

Дивні п'ять чуттів

Як різко в погляд мій впелелась
ця пожовтіла вже калина...
«Чому, — журилась, — віддалась,
Єдиний?»

Як дивно у душі бринить
тремтіння звуку від Вівальді...
«Куди поділась срібна нить,
Мій справжній?»

Як довго аромат трива
від рук твоїх — твоїх обіймів...
«Чого ж без тебе я жива,
Мій рідний?»

Як дивно витончивсь мій смак —
стекла з калини крапля крові...
«Яким пекучим чую знак,
Любови?»

Як щемно дотик грів мене
у дзеркалі твоїх ілюзій...
«Коли, — сказала, — все мине?»
...Ми — друзі.

1

С. сонет

Немає чарівніш тієї – миті,
Коли усмішкою запалюєш чоло.
Побачитись – бажання, що було, –
Це найцінніший скарб в моєму світі.

У пелені тепла до мене линуть
Думки, яким життя дають уста –
Від них, твоїх, тремтіння все зроста,
Зростає, – «Чуєш, люба, – гину».

Моя лебідко, не цурайсь любови,
Дай розгорітись полум'ю в серцях,
Знайти живлюще тепле слово, –

Це все усуне в наших душах страх,
Пишатись єдністю примусить зорі
І злучить нас навек на небесах!

2

Втрачене руно

Моя любове, ти надія світу
Мого маленького — великого для нас.
Як хочеться шляхетно все ж зуміти
Довести солодогріховний вальс.

Моя кохано, ти ясна зірниця.
Чому ж промінням спалюєш персти?
Зусилля б ще — й наш лан заколоситься,
Чому запалюєш над прірвою мости?

Моя лебідко, ти ж пануєш всюди!
А я — лишень на манівцях доріг.
Тобі байдуже, як оцінять люди
Тонке руно, яке я не вберіг.

Всесвіт її душі

Барвиста Ксеня: перед нами всесвіт!..
Як прикро знати — бачимо лиш блиск —
А хочеться пороги подолати,
Межу розсунути, весь всесвіт увібрати,
В нестямі пристрастю до неї запалати
Відчути більше, аніж плоті стиск.

Пахуча Ксеня: в ній уся палітра.
Чому ж в осягненні зазнаю я межі?
Чи ця межа — аби відпочивати,
Оглянувся в радості — й таємне відкривати,
Найглибшим в всесвіті навік опанувати
...в її душі.

22.01.09

Віддзеркалення кохання

Анні Молдавчук

Відбиток дня приніс нам карму ночі...—
Боюсь її уже десятки літ,
Боюсь як перший незавершений політ
Очей юнацьких до слідів дівочих.

Бездонним відбиттям сприймаємо
той лет,
Черпаємо натхнення та завзяття.
Кохання перше — згасле ...та живе багаття!
А кожен злет новий — всього лиш пірует.

Ясіня, серпень 2008

Надія

Я Тебе не можу більш любити
Тим коханням, що зовсім не має крил.
Так, бракує нині серця сил,
Щоб заради тебе далі жити.

Чом же ми з тобою так змаліли?
Прагнули узяти спішно все...
Досить! Хай наш човен віднесе
Від затоптаних кохання берегів!

Може, там, де поруч виднокраї,
Як від Тебе сотні миль політ
В душах наших забуває квіт
Й іншу стежку прокладе до Раю.

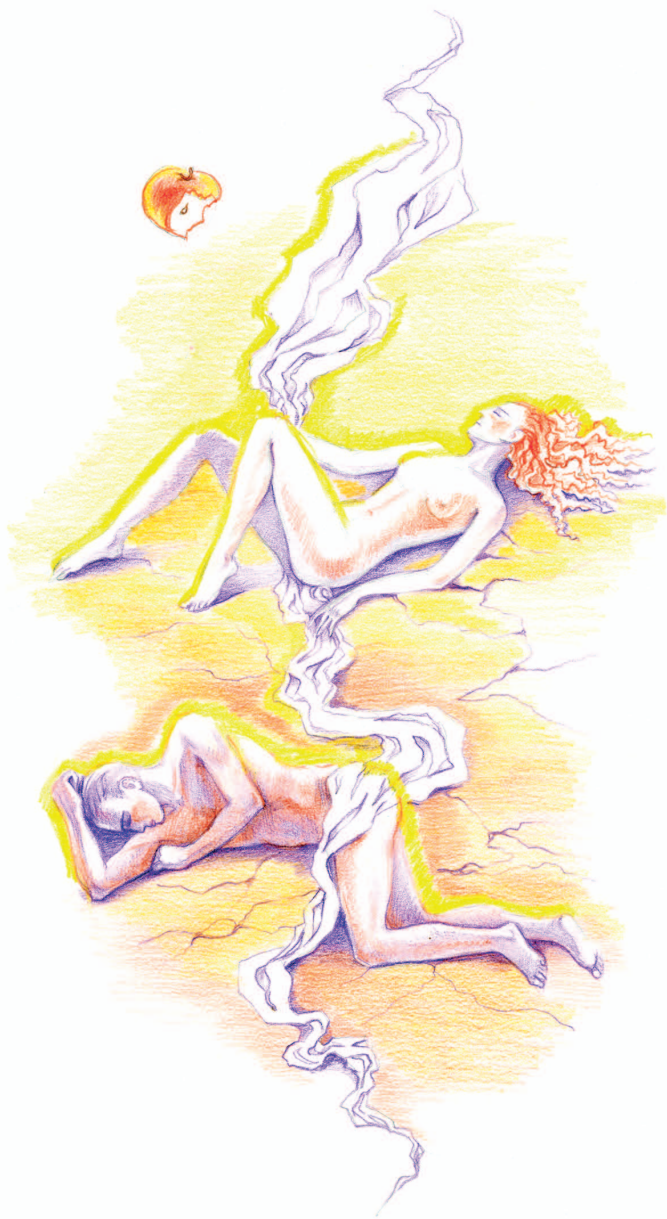
Цикл
РОЗМОРОННА

Уже

Троянда, подарована тобі, уже суха...
Уже любов, обіцяна до смерти, загаса...
Уже не зігріває щастя ніжно кров
сердець...
Сприймаємо як помилку покладений
вінець...
Вже нарікання на Христа, на долю
ллються враз...
Не сила вже від гіркоти жалючих цих
образ...
Чи вже не любоватися шнурівкою брів,
Гортати словники для ймен дочок-синів?...

...Все, годі плакати над безталанням літ,
Минеться біль і зрине в пам'яті гарячий
лід,
Ще трохи часу — і Господь верне нам
теплоту,
І жаль за страчену Любов святу.

Дозволь себе спасти

Я обіцяв багато,
зробив же недостатньо.
За це картати можеш ти мене.
Так хочеться віддати
років своїх багатство,
щоб бачити як розпач твій мине.
Нездійснене бажання...
воно мій шлях руйнує.
Невдача ця чекає на одвіт.
А в снах уже кохання
надію хтось дарує,
хоч ми обоє плачем
про безталанність літ.
Чарівна і кохана,
давно затихло в домі...
хто винен, а хто ні —
належить суеті.
Тебе молю востаннє,—
Дозволь себе спасти!

Мірка буття

-1-

мірка рук гарячих твоїх виявилася
задрібною
все що між нами було затягнулося враз
пеленою
стукоритмом протягує потяг долаючий
жаль
справжня мірка очей глибини
заховалась за сталь

-2-

ранкові падозори розвіяли примарність
прозорі росопади очистили лаштунок
ти вирішив! — обнулив сонця схід рахунок
...якщо ж поклонишся — розступиться
захмарність

Радість моя і не моя

Те, що ти сприймаєш за посмішку,
Навіяну radoщами від твоєї появи,
Є нічим іншим як дивною мішанкою
Трішки зловтіхи, трішечки слави,
Крапелька ревнощів, часточка заздрості,
Дещо від ласості, щось і від користі —
Все це всміхається від душі малості
І лиш нашіптє: незабаром він скориться...

*...Ні, не скорюсь! В чистоті є мій усміх,
Радість моя — з глибини:
Ним я розплавлю твою невблаганність —
Ти — в моїм серці ...на денці вини!*

Маїна

Уся в сльозах і серце плаче,
і темний блиск в її очах,
помститись прагне кров гаряча
за розпач, зраду і за страх...

Одна лиш глибочінь душі
шепоче – треба все пробачить,
забутись вдвох у глушині,
щоб кожного страждання бачить.

... Нас кинуто у вир життя,
щоб тільки так, крізь муки
здобули щастя злуки,
переступивши в тайне над-буття.

Чому ти мовчиш?

Чому ти мовчиш? Невже лиш за те,
Що мучив красунь я мовчанням?
Як можна вважати його золотим,
Якщо у сердечку — страждання?

Людина в надії живе і вмира —
Спізнатись, зійти на вершину
Любови, Творця, вікового Добра,
Поєднаним бути в родину.

... А тиша бентежними робить думки,
Почути: “Йди геть”, скрижаніле, —
Це начебто краплі перлин золотих
Зірвати з намиста ляжливо.

Прошу, не мовчи! Не випробуй! Одвись!
Зробися моїм зоревказом!
Утримай тоненьку однюсеньку нить
Межі, де постанемо разом.

Молю тебе, не згадуї більш нічого:
Хай після нас залишиться пустир,
Дзеркальним спокоєм хай стане вир
Кохання, подарованого Богом!

Бо сталося: не варті ми любови,
Не в змозі ми здолати вертикаль.
Тому не щиро нині почувати жаль
Утрати, що прийшла до нас поволі.

В дарунок лишаю тобі я рядки,
наповнені смутком і ... щастям,
бо радісний час наш, коли залюбки
стояли ми поруч, — вже згас він,

заклавши у згадки спокусливе тло
для мрій, для бажань, для тих кроків,
які переплавлять все те, що було
в союз пламеніючих років.

Чом нині я в тузі? Бо стрівши, згубив
невтомність свого домагання...
Не можу полинуть — позбавлений крил
і гірко у згадках прощання.

Я краю себе ще, чому в перекір
ваганням, завадам, турботам
не зміг досягнути вершин сяйних гір
кохання в моїй позолоті?

Чому

Чому холоде кров-любов,
душа, позбавлена покров,
здіймає в шепоті й тремтінні
тягар думок,
ось тих ось дум,
що радість спогадів влітають
у відчай-шум?

Чому в полоні забуття,
без вороття,
всього хорошого, палкого,
інтимного (заради Бога)?
Адже обітниця гласить:
не сумніватись ні на мить
і тяжко-важко хрест нести, —
то я..., то ти...

Чому беззвучні є слова
про почуття,
немов позичені вони
у царстві тьми?
Чому жертовність вимага
послухати, раптом ці чуття
закручують новий виток
на новий строк?

Чому любові царський сад
спустів?
А в серці закипає гнів
і Той, Хто взяв нас під вінець
уздрівши наш тривалий герць,
благословить часу кінець,
покаже там, на небесах,

усі слова і всі думки,
і дії всі, щоб залюбки
не будь...

...Забудь...

Хай буде так!
Спустошеним постане знак
одної плоті...

... Я молюсь...

і все ж тебе боготворю.

Колись відкрила душу ти мені свою,
Зітерся шлях, що ним до тебе довго йду.
Є час страждань... Час муки збіг —
з цілунками я біля ніг твоїх.

Бує цвіт — даремних літ розтопить лід.
І моє вистояне в часі джерело
наповнить келих — пий хмільне вино
терпких бажань!

Укотре соромом сповняється лице світань, —
поглянь, кохана, — цвіт був не востаннє...
Забулось... Збулось... Хрест блідніє...
Ні — риданням!

Піке пристрасті

Минулися цілунки,
палає згаслим шия,
слідів бажань гарячих
маслами вже не змиєш,
схолоджені стосунки
і слід від рук терплячих,
в очах — скрижалі серця
і погляд від отелло,
рішучості ж — не бракло,—
мов коршуня-гастелло
в піке ... та порив сперся,
інкарнувалась, зм'якла...
цілунки пригадались,
вуста розкрились — розум
притис п'ятою пісню...
слова руйнують мозок,
сверблять — ви не кохались,—
Любов лиш там, де рівність.

Коралі

О.С.

Коралі зради, коралі користі —
ланцюги та пута серця-душі.
Немає розради, немає вже листя.
Шануй вчорашнє, — мовчки кричи.

І хай твій голос кришталюно холодний
розплавить голод, спрагу і страх.
І хай розпука востаннє вловить
гарячий блиск в холодних очах.

Коралі зради, коралі користі —
вінцем тернистим сплели серця.
Крізь сірість безлисту падає чистий
подих-погляд кінця.

Заплющ очі...
Уяви, що це намарно
ти прохала, бідкалась вночі —
крапля сточить
виплеканий розставанням страх.
Крапля болю
змінить вкотре всесвіт твій,
Ти ж ... на волі!
Геть розпуку.
Звільненню радій!

Горіла осінь, як тоді,
коли ми бачились востаннє,
а вже тривожило в душі
морозом нашого прощання.

В неквапі падав жовтий лист.
І в нас вже не було емоцій.
Даремним став наш спільний хист
Передувати в кожному кроці.

Весна гайнула, літо теж,
Та й осінь вкотре промайнула.
В думках зими сягнемо меж:
Чом наше спільне все — минуле...

Цика
ЗДУБОВАНИ

В Карпатах

З самих небес, від Самого, від Бога
Спускається в Карпатах тиха ніч.
В спочинку зупиняється дорога.
Щоденний клопіт гір спадає з пліч.
Такому поступові кориться травинка,
І вже, хоч що кажи, людина та...
А вже в душі зароджена зернинка,
Що в плині днів розчинить все до дна.
Чого ж несетеся, ви — в спокої,
в Карпатах?
І кожному Господь одміряв власний світ.
Як просто зупинитись і пограти
На павутинках — грає весвіт вслід!

с. Ясіня

Де ще ти побачиш чисті роси,
Як на Україні восени,
Коли трави вже забули про покоси,
А земля передчуває теплі сни?

Вже минуло плодовите літо,
За звичай погнулось все хмільне,
Те, що кожен день раділо світу, —
З сонцем вмерло — в ньому ж оживе.

І коли виблискують на сонці
Сльози роздумів та радості Землі —
Добре, що ти є в своїй сторонці —
Предків кров'ю скропленій землі!

с. Старичі

*Зворотній погляд**Чубаям, Тарасові та Григорію*

Останній акорд — рукоплески лились
так потужно мов стали затактом.
... Тоді ще в очах глядачів завмер стиск
і бачу я плин за порядком:

напруга мінору для пісні бринить,
а ось і народження звуку
наповнює барвами простір і зміст
актора чистіша спонука.

Неспокій однак все тривожить мене:
цим кадром — не міг вдовольнитись.
І бачу струни як торкнулась рука
для строф, первозданних і чистих.

...Однак і не тут вихідний піснеспів,
а в ранах, пронизаних болем
тієї людини, чий дух вже спочив,
а нам — ще зорати це поле.

*Краплі крові на білому полотні
байдужості*

На білому, білому, білому тілі
Все біле, неначе в хурделиці.
Байдуже, байдуже, байдуже тобі,
Що віє снігами веселості.

Бо біле на ліжку, на ліжку твоїм,
Розвіяне вщент завірюхою.
Учора була ти щасливою з ним, —
Сьогодні ж ти віхолу слухаєш.

На білім, на білім твоїм полотні
Лиш спогад гарячості лишився —
Червоні, пекучі, п'янки, багряні
Весь спокій зворушують вишеньки.

Ти сам цього хотів

«Ти сам цього хотів, — мені говорить
Голос, —
Згадай той час, коли поклони бив,
прохаючи Творця зробити якнайкраще —
і Я зробив, як ти того хотів.
Чи краще?...
Це не тобі вже бачити! —
Блукаєш ти в тенетах відчуттів:
кришталний сніг в твоїй уяві почорнів,
а чорний-чорний вир чомусь збілів —
Не через те, що є багато граней у світів...»

Дивовижна оркестра

Коли легесенько смичком я проведу́ —
Повіє свіжістю від постаті твоєї.
Кларнетом вибудую пісню я дзвінку —
Засяєш радістю принішклої лілеї.

П'янкими барвами розкрию клавесин —
Весняним сонцем станеш в моїм серці.
А дам гармонію скиглінню мандалин —
Оазою ти чайхани озвешся.

Як серце трель нанизає сопіллю —
Сріблястим дощиком ти скрапнеш
спраглі луги.
Здивую контрабасом — часу плин
сповільню —
Грозою ти проявиш справжню лютість.

Ось так, чарівна, образ твій гарячий
Породжує і диво-сміх дитячий.

Твій пульс

У сутінках, напружившись, чекаю,
вдивляючись у темну далечінь.
Коли почую ждане — я не знаю,
...та чути поруч, як клекоче він
й ударами своїми рушить спокій,
бо й далі йде чудовий передзвін...
Його не слухав довгих кілька років...
Душею, серцем знав, що він тривав,
йому й собі я завдавав мороки,
коли ж його не чув — я сон втрачав.
Моя увага близько, недалеко,
там з тиші боязкий удар зростав —
від змін його створю собі я мекку
в любов'ю переповненій душі —
закрию очі, там — летить лелека;
удари щастя чуть на висоті,
де дух завмер мій. Руку
триматиму в прийдешні дні
і подолаю врешті страшну муку —
ти вже не скажеш, мила, „Ні”
і я здобуту ждану мною злуку.

Слова

Чудові паростки душі
Слова...
Вони ласкаві та сумні,
Бува
Охоплять серденько —
Воно аж защемить!
На мить...
І довго чути відгомін глибин,
Що нас хвилює, як вечірній дзвін.

Плакай, цінуй слова хороші,
Бо вічністю стає їх мить.
Полегши ними чиясь ношу —
Той буде йти, любити і творить.

Подив

Затримай на хвилю погляд
На краплях свіжого дощу:
В них купається блиск
Весняного листя.
Так усі тяжіють у краплях,
Не вмістившись у власних межах —
І хоч очі твої здивуванням наповнені,
Не можемо, справді, не можемо до дна
Свою думку відкрити.
Напевно, її втішатимеш, як дитинча
розбуджене.
Не відділяйся від блиску предметів,
Моя дорога, залишися здивованою!
Даремні слова! Чи не чуєш?
Через них хоч і глибоко в світлі суті ти,
Та мусиш ще глибше шукати в собі
Просторів для подиву світу.

Відносність

Колись мені подобалася поезія Жадана,
бо в ній я нічого не тямив,
а зараз, коли сам пишу —
врубуюся в неї ще менше...
І до чого тут поезія?
А ще, колись за Советів,
мені подобалась ... історія СРСР;
Я був певен — ось в ній я тямлю дуже!
А зараз я захищаю новий герб,
і до чого тут історія,
друже?

Цика

ДБИ НАРАМЕЛ

Коли безкрає розсувається

уже крізь сутінки прокинувся світанок
уже два болі розділила чорна смуга...
яка несамовита сіра туга
тримає в лапах цей воскреслий ранок!...

... теплінь сонливу тіла сніг стирає
в своє єство я затискаю вічне...
яким прекрасним є той погляд в вічі!
блаженно знати як життя тебе кохає!

с. Славське

Гравці

Сільві-Лусії

Любов – це гра чи навпаки?
Чи може сторони єдиної медалі?
Їх плин сердець різьбить скрижалі,
Але чомусь у грі ми залюбки,
Любити ж прагнемо, долаючи печалі.

У грі й любові різний «результат».
Десь переможець є,
А хтось зазнав поразки.
Як далі бути,
Коли гравці полишать маски?
Налаштувати як своїм скрижалям лад?
Де загравання розібратись, а де – ласка?

Чи може породити гру любов?
Чи може гра розбурхати кохання?
Як розпізнати, де той крок останній,
Що в часі збурень гарячить ще кров
І зважує, де втіха, де страждання?

Пам'ять

Як згадаю смерті ту хвилину —
Чом ти, доле, плачеш без прикрас?
Чи за те, що вже наполовину
Душу краєш у предвічний час?

Як піднятись би хотілось нині,
Та вчепились слава і скарби,
Впевнено горлять, що мушу згинуть, —
Похвилинний договір блищить.

Ви, пихатість, темінь, розступіться, —
За життя набрали все сповна.
Десь, на дні, зберіг дари я чисті —
Хай оцінять пробу у Петра.

На озері пізньої осені

Не чув я досі ще такої тиші,
коли довкола все живе мовчить,
і тягнеться у височінь тоненька нить
омертвлення — бо бачить так Всевишній.

Ув очереті схов знайшли качки —
їм уціліти слід до поклику у вирій.
Нове майбутнє там зростатиме у мирі,
коли тримають вже малята писачки.

...Таке життя... аби звестися знов,
потрібен спокій, спин, розкладення і
смерть, —
тоді лиш визріле зерно здолає круговерть
сталевих криць адамових оков.

Балада про господарів ір

В. Звонарю, Е. Зелінському, В. Коржуку,
В. Павлюку, Д. Пожоджуку,
Д. Поляку, В. Савуляку

Потомлено-веселі
в кресанях³ легені,
із полонин сходивши, —
лишали їм пісні.

В бесагах повно вурди⁴,
жинтиці⁵ та грибів,
від всього, що пан Біг дав,
останній аж присів.

Ось фірштак⁶ завивається
в вечірній темний ліс,
долів іще ввижається
натруджений покіс,

у граждах⁷ в'ється ватерка⁸,
доспіває куліш...
Враз пісня уривається —
по знаку «Голос стиш!»

³ Кресаня — широкополий літній головний убір гуцула

⁴ Вурда — різновид кислосолодкого сиру, споживаючи її легіні, не мають потреби у віагрі

⁵ Жинтиця — зваривши у полонинах сир, отримують цей цілющий напій

⁶ Фірштак — стежка через ліс

⁷ Гражда — замок (твердиню) всі бачили (у Хотині, в Олеську, в Мукачевому), в гуцульських Карпатах зменшеним варіантом твердині були гражди, їх зараз майже немає, подібна експонується в Шевченківському гаю у Львові

⁸ Ватерка — засіб життя в горах: вогнище, багаття, ватра

Проводиря поглинули
дванадцять пар очей —
у горах послух робиться
на досвіді ночей —

хода, не уповільнившись,
топтала різнотрав, —
попереду ж, на фірштаку,
господар гір лежав.

Без сну, без їжі ніченьки
знайомі і йому:
вожак для зграї вовчої
він зиму не одну.

«Що ж привело, сіряго злий,
тебе на слід людей? —
свердлило простір менший все
тринадцять пар очей, —

довкола ж стільки їдива:
косуль, зайців, овець,
невже тобі із розкоші
потрібен нині герць?»

В руках бартки піднялися,
сяйнули леза лез —
тропу борні вже стоптував
гуцульський ірокез.

Ось тільки крок від фірштака
зробив наш грізний стрій —
не ворухнувшись, в спокої
лежав, дивився звір.

На перегонах швидкісних
два потяги зійшлись —
і очі, все фіксуючі,
по стежці пронеслись.

В серцях не калатало вже,
шумів обабіч дзвір⁹.
Ось так порозумілися
господарі цих гір.

с. Ясіня — с. Космач

⁹ Дзвір — стрімкий гірський потік і... дівочий секрет, адже умиваючись крижаною водою у дзворах дівчєта здобували вроду та здоров'єчко

Де крайнощі зіткнуться —
там зродиться життя;
Азарт, екстаз минуться —
постане надбуття.
...народжене у лоні пустки
від Неба і Землі...
...кінець єднання... щастя згустки
розчиняться вві сні...
Спливає злуки мить остання,
вулканом б'ють серця,
і суперечать намагання
не допускать кінця...
А час швидкий, вінець все ближче,
в свою орбіту звуть!
Знімайте маски, вам не личить —
хай крайнощі живуть!

Моя любов — як плач трембіти, —
У ній заховані всі болі.
Затрембітав — кінець неволі —
Любови виру в світі жити.

Моє кохання — гра в вертепі,
Бо роль, що втілена, — чужа.
У пелені лежить межа, —
Якщо ти в ній, не знаєш де ти.

Мої всестрасті — це моління,
Це боротьба двох початків,
Що суттю є обох кінців:
Піднестись!?! чи зазнать тяжіння...

с. Ясіня

Янгол з передбитим крилом

У пошуках, у роздумах. Як поле
Безкрає, повне терня, перейти?..
Як вдасться — станеш сивочолим.
А чи досяг не звершень, а мети?!

У розпачі, у сумнівах. Бо жалі
Розвіють по світах моє тепло.
! Як бракло в юності тобі моїх конвалій!!
Чому всі знаки протекли крізь решето?!

І ти, найбільший символ, мій ти янгол
Оберігав, надіявсь і чекав... чекав,
Чекав... Однак останнє танго
Позбавило тебе крила...

...А я мовчав.

20 вересня 09 р.

Занедбаний світ

знаєш, музика буває різною...
і коли струни моєї душі натягуються від
нестерпного болю,
я стаю вже не цимбалами, не баяном —
а скрипкою,
що зривається в пошуках ладу і крапель
волі

звук є чутливим до ніжного фібру,
та у дзвони гучніше слід бити,
тверде рішення сточиться червою...
...знов без милої... далі як жити?

ми благання не варті — доба попереду,
в нас тече кров розпуст, кров смертей,
ми відвикли чекати... не звіряємо
дійсність по Ведах
і залякли в стовпах соляних

щось у Сосюри було про кохання:
...не приходить таке за сто літ..
залишається прагнути нам повертатися
зрання
у жаданий, занедбаний нами,
божественний світ.

Коли розлука

Коли між поцілунками
скорочений парсек
а там за облаштунками
затаєний гобсек
коли за недовговками
мина порожнина
а шлях обвитий бровками
не з того полотна
тоді правдиво збільшити
потрібно той парсек
позбувшись вампіричності
засохне вщерть гобсек
і через дію відстаней
сконтрастяться чуття
осягнеш порух вічності
в буття без забуття

Механізм для перевірки зриву стопорів

Сергію Мартиненку

Коли набридає сюсюкання,
або, навпаки, загризає хандра,
або вже немає не вколеного дротиками
місця на стилізованому під Бена Ладена
фотороботі, схожого на начальника,
тоді надходить команда хтозна-звідки
зривати гальма

скажуть тоді всюдисущі філантропи-
моралізатори:
«такого від нього ми не очікували»,
«це — зрада ідеалам майдану»
— скажуть ті, хто листопадowymi ночами
вболівав за нове життя біля блакитних
екранів,
«це наруга над власною природою»,
— скажуть ті, які давно пішли на згоду
і з наругою, і з природою

через це в середовищі,
де навколо мало вільного простору
від моралізаторів, споглядачів і гнобителів,
придумали
механізм
для перевірки зриву стопору
аби не зривались вони передчасно,
а лише тоді, коли це треба зсередини,
замкнувши себе у віддаленій майстерні
для перевірки своїх схованих можливостей
і зриву кількох стопорів.

с. Немирів

Дві грані...

Що рівніші спільні грані є,
то контрастом сповненіш життя твоє,
що світлішим є осяйний бік,
то чорнішим є зворотній лік.
любов і ненависть — разом у царстві
днів,
не мовлене — не знайдеш поміж слів.
Такі дві грані — світла і чудна
і понад — Рубіконова межа.

Дві грані...
Якщо переріз затонкий у них, —
розкладеш у мозаїку свій гріх.

Є речі, до яких, хоч і готувався,
Все одно виявишся не готовим;
Наприклад, до зради, або до смерти,
Не кажучи вже про друге пришествя
Христове.
Усе це — з найбільшої серед причин,
Тієї, яка нас зродила —
Живеш у собі ти зовсім не один,
Живе й та душа, що інакше любила:
Здобутки, забави, вигóди, красу,
Її переступи є звичні,
Глямурні дари вже тримає Творцю,
Не треба?! — Віднайде дотичні.
Душа запевняє: „Життя один раз!
Живи! Забирай все найкраще!”
...Послухай... востаннє... може, для нас
Все тихше дзвони дзвенять ще?

Цикл
ДЕРМАВО
-СО-МРЯСИНЯ

До Мараса

Ми перейняли Твій вогонь —
Палають жертвою серця,
І слово правди на долонях
Усіх, хто йтиме до кінця.

Оману й розпач Ти прогнав,
Наріжним став для тих, хто дію
Для України готував —
В їх душах — знань жагу посіяв.

Твій труд розрісся — він навічно
Воздвиг опори для держави.
Буяє Русь вже предковічна
В твоєму слові й нашій славі!

березень 1997, Київ

Військовому

Олександрові Якимчуку

Юначе, ти на шлях ступаєш,
який у доблесті мужчин,
цю честь і ти покласти маєш,
як батько твій, а згодом — син.

Ти завтра станеш на сторожі
турбот і сну всіх матерів, —
нехай же небо буде гожим
закоханим... і спів птахів.

Про різні стяги

«Обнімімося, брати...»

Гуляючи, надибав я на хатку.
Поблизу вогник простір зігривав,
і мальовничість цю, заховану, на чатах
стрункий юнак весь день охороняв.

Його і слух, і зір спіймає подих,
аби порушено не було супокій,
пригамувати емоційний сполох,
яким хтось змінює природи стрій.

... Замерзлість утіка від чашки чаю...
вишукую в його думках той чин,
що спонукав таких же юнаків до краю
стояти у боях — України ж син.

...Було ж колись: став брат супроти брата.
Один беріг батьківський прах кісток.
А другий став межу чужим ламати...
і брат на брата, брат на брата...

...крок

карбує воїн мов слова присяги.
А десь гаптують синьо-жовте знамено,
бо стати нам під різнобарвні стяги —
це те саме, що стати у лайно.

30.11.06, в/м Гвардійське

Не вірю вже нічому в цім столітті —
Воно вінцем є сірості зусиль.
Таланти вже давно в землі зариті
Від Холмщини і аж по той Сибір.

На їх святих кістках мертвіють сходи,
Хоч ні — вони сяють в блиску Зла,
Вже майже сто століть немає згоди!
Вже майже сто віків нема Христа!

Сьогоднішня доба є надважкою
В ній правда і свобода розійшлись,
А там, за рукотворною стіною,
Неволя і неправда стяг сплели.

Та маєм раду — освітити врешті тіні,
Згоріть у полум'ї звитяг і боротьби,
І душу в вічність кинувши, полинуть
У попелі для нової сівби.

Жовтень 2007

Воякам

*Jobahn Steaden (Йохану Штойдену), що нар.
в 1901, рік смерті — невідомий, з Wehrmacht,
могила якого поруч з невідомим вояком
1 Української дивізії “Галичина”*

В українській землі поховали тебе,
в тім краю, де ви воювали.
Слід же твого “норд-осту” ніяк не зійде —
в душах терен ви наш плондрували.

У небратській могилі з тобою лежить
рідний брат мій, хоча й невідомий,
креса взяв він, аби Україні служить, —
у прицілах — всі з власного дому!

юнаки з-над Дніпра у ладницях¹⁰ чужих:
вуха солодофальшем політі...
З-десь ледь чутне волення зростає-зроста
до небес ... про могили ... розриті

*1.4.07, меморіальний цвинтар у с. Червоному
Золочівського району на Львівщині*

¹⁰ Ладниці — про зброю, підготовлену до вогню

Вслухання

Ми хочем углядіти поклик — втрачаємо
спокій...

Ми хочемо чути спромогу — у русі ми є...

Не чути волянь допомоги...

Не видно дороги...

Чому ж нас так мало на все?..

Ми хочем зростати у силі, скоряти

вершини,

ми прагнем проміння визнань і тепла,

вдихнути живе в наше тління,

відчути прозріння,

здолати ту смерть, яка серед нас проросла!

Свій шлях віднайти — так боляче, важко

і слізно —

Сизиф швидше камінь закотить.

Саул

уздрів поклик свій повернути...

Невже нам не чути

Прориву ось-ось наростаючий гул?

Слід зорі

Олені Карпенко

Твій біль
услід за дотиком фальшивого світу
розриває, гартує єство.
Землю стоптують наміри, справи...
Ми – всі діти
Його...
Чом же фальш обпікає, ранить
кокон наших надій і мрій?
Ззовні всі із Христом, а в серцях –
ми погани,
тьмяній!,
позбавляйся ти барви –
бомбардує нас Броуна¹¹ рух.
Знаєш, усі зорепади
від того, що покликав їх Дух...
То ж лиши ти свій слід на сердечних
просторах,
не вагайся, твори,
світ є повним краси і у звуках мінору.
Це все – від Згори.

09.03.09

¹¹ Броун – фізик, який пояснив, чому в усіх взаємопротилежних напрямках здійснюється рух, наприклад людей вранці в київській підземці

Повстанем

Вставай, юначе, ворог навідає!
Не хоче брат у мирі жити твій!
І знову сльози у дівчини, що кохає, —
Її єдиний-милий гордо став у стрій...

„Дівчино моя, люба, мила крале,
чекай на мене скільки треба днів,
йду боронити українську нашу славу —
так, щоб уста твої не знали ворогів!”

„Мій голубочку, я се розриваю,
бо я кохаю, але я ще не твоя!
І як не будем вдвох, для кого ж честь
тримаю? —
Життям наповнитись призначена земля!...”

„О, клятий враже, знай! Уже не буде
В твоїх обіймах український наш народ
Ти сам себе в обіймах люті згубиш,
А ми повстанем із усіх лихих незгод!”

*Пам'яті героїв обох
Зимових походів
визвольної боротьби 1920-тих*

День у Базарі¹² стрів нас прохолодно.
...Стояла зимна осінь і тоді,
коли три сотні вояків, один за одним
пліч-о-пліч опиралися чумі.
І кожен зігривав плечима побратима,
що, як усі, ось тут, стояли босоніж,
з вуст линув гімн, на лихо він не стримав
піднятий на свободу, на свободу ката ніж.

Що краще в світі є за смерть героя?
За жертву спокоєм заради майбуття?
За прагнення пізнати, що є воля?
І за науку зайдам... каяття?
За мужність, за відвагу, за турботу
про рідний край, про неньку дорогу
і про дівчат коханих чисту вроду,
знеславлену чужинцями спогорда?

Що є цінніше за дарунок Бога
життя, що нам Спаситель заповів
віддати за друга? — ось така дорога
взірцем є для прийдешніх їх синів,
є місцем прощї, місцем вшанування,
є джерелом любови і тепла,
є пуповиною несхильного змагання
моїх земель у ствердженні добра.

¹²Базар — населений пункт на Житомирщині, де взимку 1921 р. завершився героїчний визвольний похід проти большевиків для 359 українських вояків-оборонців

Є в Господа: хто жертвує, той любить.
Тяжка то ноша, славен путь Христа,
та той ніколи слід свій не загубить,
хто у прозорінні нестиме хреста.
Базар і Броди, Соловки, Батурин —
важкий несе Вітчизна наша хрест —
стоять на стражі Правди й Волі гідно,
щоб люд уздрів дороговказу Божий перст.

13.11.2004, Київ — с. Базар

Цикл
ПЕРЕЛІТНІ
ТРУБОЧИСТИ

Кляксозахід

Клякса сонця
розповзлася
по блакиті
небозводу
Ніч мов вакса
зайнялася
вслід за бігом
кляксоходу
Місяць-зорі
повтикались
в ніжну сутінь
вічне тіло
Мислеморе
все забрало
в вічну гусінь...
Клякса зблідла

Весняні коловороти

*Усе переколотькалося в газдівстві
Слободяників¹³*

Розбрунькувалися дівчата
Невбрані є вже пагінчата
Красна прийшла весна взяла

Коти ночами вже курличуть
Спаровані під ніс мурличуть
В тендітний час любові вальс

Години закликають штунди¹⁴
До цноти шастають секунди
Коловорот біля чеснот

Амур леліє як в напасті
Жага нестримна Ладу в щастя
Кульба спроста мисля літа

Весна 2008

¹³ зміст епіграфу – авторський переклад першого рядка «Анни Кареніної»

¹⁴ Штунди – завершують наповнення Царства Свідків Єгови до 144 000

У похмурий літній вечір
мила каже: „Мій сердечний,
підійди, поглянь:
Що нам наші суперечки?
що нам ті стрибання в гречку,
коли є пристання?
Глянь, ось там, за небосходом
розчиняється негода
й точно щастя є.
Там вогнем живучим буха,
муж свою лебідку слуха —
може, це твоє?”
Я поглянув, здивувався,
світ не чорним вже здався —
там таки любов.
Тільки не сказала мила,
загадкова, полохлива,
як дійти разом...

Червоне і чорне¹⁵

Червоно-чорне в роті тане
Та іронічно б'є у носа.
Куди там коноплі покоси —
Я перець п'ю у час останній,

Я п'ю життя — на смак перчене,
А на вустах — колючий усміх.
Від перцю серце б'є мов гуслі...
Чому від мене йдеш, кохана?

Чому в очах пекуче русло?
Чому гіркі слова, осанно,
Кладеш у мозку мою мушлю?
Від них червоне чорним стане.

Київ, 27.05.08.

¹⁵ У співаторстві з *Оленками* — Карпенко — співачкою, композиторкою, поеткою, та *Єгорушкіною* — поеткою і літературною редакторкою цієї збірки

Два сонця

На одинадцятій моїй сторінці
твоїй — два сонця,
твій дев'ятий вал:
Це — перша вертикаль.

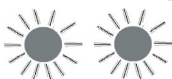
На одинадцятій моїй сторінці
твоїй — Федькович,
твій — не-прощальний бал:
Це — друга вертикаль.

На одинадцятій моїй (!)

дві вертикалі
...перетнулися!
Це — перша дивина.

На одинадцятій моїй (?)

Два сонця,

... не зіткнулися!
І в чім моя вина?

На одинадцятій вже не моїй ...

піниться в передваллі
сонцевими зайцями
засліплене провалля...
Два Сонця, дев'ять ...вал,
іксом дві паралелі
сміються наді мною
на одинадцятій моїй сторінці.

Моя
сторінка

11

Моя
сторінка

11

~~Моя~~
сторінка

11

На тій... моїй... твоїй
... її?, ...вина?... її нема...
і сонця вже нема.
Дев'ятий вал над сонцем,
і бачу, навпаки —
ме цнос дан лав їтай вед,
для мене ж — вецнос-ц авд — два сонця...

1.04.08, Львів

Дидактика

У дівочій цноті
є межа фатальна,
є межа любови,
є — „кохання”.
За чеснот межею
дівчина з тобою
хоче цілуватись,
хоче обніматись,
пестити — кохатись...
Ти ж межі не знаєш,
заборон не чуєш,
цноти позбавляєш,
сховано гвалтуєш,
просиш в неї ласки,
ласки її тіла,
згодом не питаєш,
чом не захотіла,
бо тобі байдужі,
її честь і мрії,
за словами love you
дивними є вчинки:
вкотре залишитися
в іншої коханки.
Після всіх цілунків
ніжних і гарячих,
ти є самоствердний,
ти — плейбой, юначе.
Та насправді, хлопче,
упустив ти щастя —
справжньої любови,
не пізнав ти зовсім,
не відчув ти душу,
крізь принади тіла,

не пізнав ти серця,
не пізнав страждання,
не пізнав причини
плачу на прощання...
Дівчини закриті
труднощі, скорботи,
їх відкрити трішки —
не твоя робота.
І тому ти, пане,
скляний донжуане,
не кажи, що знаєш,
як кохати маєш.

Олів'є скисає

коли дзєвчіна мене п'є —
водночас робить олів'є:
дрібнить картопельку, буряк,
мов пробує мене на смак;
а круто звареним яйцем
нагадує мені про це;
а як горох розсипле там
оргазм шугає в мізки нам;
сховає це все в майонез —
як хочеться мені протез;
і хоч шедевр вже на столі
не чуєм ніг ми на землі
і поки твір її скисає
вона мене весь час кохає

29.3.09 р.

Коловірот

Ручка пише думка гонить тіло стогне слово
пустака в думках згустка за очима берег аїму розсуває слів немає твоє тіло
лопотало закликало і повстало геть від глазуа скинь всю лопотало
в єнанні на світанні Ручка спить тихше

Львів, травень 2008

Яблуко і я

Поїдаючи яблуко з пожадливістю
ніби впиваючись коханою жінкою
доберешся до точки
до її глибини

кожне розжоване мною зерня
це дерево
що в добу збільшення парникових
ефектів
повітрям забезпечило б з десяток людей

кожне з'їдене мною зерня
це серцю милий спів тих птахів
для яких дерево стає ложем
як і для гусені що готує себе
у жертву серенадних гаптувань у птахів

кожне обсмоктане мною зерня
це центнери яблук рожевобоких
духмяних
з яких вичавлять сік для майбутніх
поколінь

кожна перетерта мною кісточка
це тисячі посмішок вабливих жінок
які кремами на основі яблучних
кісточок
захищають вроду
від ультрафіолетових променів
через озонові дірки викликані
парниковим ефектом
через недозбільшення деревного покрыву
планети

І як це увесь всесвіт умістився в мені?

Краля крихта неба

у крамницю
по гостинці
зайшла краля
крихта неба
сонцесиня
блискокоса
привнесла враз
стиглий вітер
сталось диво
прихопило
спрагле сонце
гальбу пива
і крилятком
злоскотало
подив-розпач
мого тіла
усміхнулось
і сказало
братик-місяць
гальбу...
...Сіло.

Арифметика любові

	казка
+	
	ласка
	маска
×	
	щастя
	сумування
+	
	і чекання
	розставання
-	
	непрощання
	всестраждання
÷	
	нова казка
	стара маска
+	
	нове щастя
	знов нещастя
×	
	обнуління
ОСЬ ПРОЗРІННЯ	

Чому
Ти
не опанувавши летом
змінити
небо
на інше
яке завтра
змінити
за звичкою
за покликом
за долею
теж
не навчившись
літати

Дві краплинки
дві частинки
сяйва два
Дві хмаринки
дві дощинки
два дощі
У краплинках
у частинках
цілість вся
У хмаринках
в дівчиноньках
вічнота
Десь запруда
десь погорда
вся любов
Кому нудно
і сутужно —
геть з оков

Київ, 3003

Только позвол

Твой солнечный лучик снова меня
озаряет,
Твоя теплота снова к себе манит,
Я знаю в “сократовском духе”, что я не
знаю,
Сумею ль от ласки твоей защитить свой
гранит.
В объятиях безумных твоих я напрочь
расплавлен,
Уста твои нежно в душу мою впелись:
От страсти напора мой разум сознанием
оставлен —
Пусть сердце связует с твоим неразъемная
нить.
Ведь чарами счастья, любви я сейчас
околдован,
Лелея, сердечно их буду всегда сохранять.
Нет мыслей иных — о тебе, чувства
радуют снова:
Позволь тебя видеть и слышать, любить
и прощать.

Вчителю, Б.Ф.¹⁶

Ваши руки труду покорны,
Ваши взоры стремятся вдаль,
Вам дороже научных споров
Результата венец — хрусталь.

Вашим воздухом есть сомненья,
Вашим хлебом — желтеющий лист.
Каждый шаг — это след терпения
На дороге то вверх, то вниз.

И Ваш путь — указатель мысли.
Через встречи в кругу друзей
Мы становимся нынче чище
В океане простых идей.

23.III.06

¹⁶ Б.Ф. - Бондаренко Борис Федорович, к.т.н., профессор, вчений в галузі радіолокації

*ПЕРЕКЛАДУ
І ПЕРЕСНІВУ*

Анатоль Астрэйка (Анатолій Острейко)
(1911 – 1978)
Білоруський поет і перекладач

Конвалії

Приніс конвалії тобі
Весною ранньою, п'янкою –
Прозорі крапельки роси
Ближчали в листі над рукою.

Вся зашарілась, зайнялась
В одвіт на щире привітання.
Хай піснею лунає час
Мого юначого кохання.

Не винен я у тім, що ми
Прохаємо, чого немає.
Не сердься, що серед зими
Конвалій цих не дарував я.

А ти голівкою кивнеш:
– Дарма тепер себе тривожиш, –
Узимку хочу їх, авжеж,
Бо навесні це будь-хто зможе.

Аркадзь Куляшоў (Аркадій Куляшів)
(1914 – 1978)

Білоруський поет, перекладач, сценарист

Коли кохання обвінчає
Нарешті в шлюбі молодих,
Свого сумління не ховає
Воно від поглядів чужих.
А як подружжя загадає
Собі з нелюбим і старим,
Свого сумління не сховає
Вона за прізвищем чужим.

Прощавай...

Бувай, кохана серця — я все прощаю.
Чому так гірко, вже я не збагну.
Шкода мені світань, що в небі догоряють,
На зламі дня мого нагадують весну.

Пригадуєш зізнання, перше, несміливе?..
А в небі жайворон — стогнав і плакав май.
На завтра вже туман, світанок полохливий,
Суворий погляд твій і мій німий відчай.

Пішла, кохана, ти під гомін жовтих сосен,
Пішла в мовчанні ти під хвиль
пшеничних шум,
Де течія зеленого колосся,
Де на стежках лишився тихий сум.

Пішла за обрій ти, за неблизькі простори,
Світальна зоре, гаснеш в синяві.
Душі розкраяної болісні докори
Сльозами рос застигли у траві.

Пішла, залишивши тривоги і тумани,
Полинний жаль занедбаних доріг,
Щоб цей хвилиний біль і прикрість тої
рани
Роками в серці заглушити я не зміг.

Пішла, не вернешся ніколи вже, Олесю.
Бувай, смуглява, любая, бувай.
Стою на розтаннях і чую з піднебесся —
Самотній жайворон — дзвенить зелений
май.

Бувай, кохана серця — все прощаю.
Твій образ світлий вік мені нести.
На сході дня мого зоря вже догоряє,
Щоб пізнім вечором на заході зійти.

1928

Ніна Тарас
(1914 – 2006)

Білоруська поетка і перекладачка

Не пиши мені листи набором
Шрифтом металевим і холодним,
Де довільна літера з-під пальця
Звичним штампом ляже на папері.
Вийму із конверта в хвилюванні
Довгий лист твій – акуратний, чистий,
Як дивлюся, то роблюсь сумна я:
Жодна літера ні трішечки, ні скільки
Не зігріли серця теплотою.
Я уважно лист твій роздивляюсь:
Він, немов пейзаж одноманітний,
Де пустеля, валуни піщані,
Мов піском засипало до краю,
І ніщо тут не оживить око –
Жодної іскристої росинки –
І не вдовольниш жагучу спрагу,
Хай хоч помираєш ти від неї.
Від руки пиши листи, мій милий,
Просто так, звичайно, як умієш,
Де похило, де рядком нерівним...
У твоїм письмі читати хочу
Твої думи і душі пориви:
Тут зненацька гіркоту відчув ти,
Тут – рядка у сумніві не скінчив,
Ось – рука тремтіла в хвилюванні...
І серед швидких нервових літер
Віднайду блискучі ті іскринки,
Що на серці радістю кладуться
І рятують від живого болю, –
Поміж них знайду зернинки щастя...

*Анатоль Грачанікаў (Анатолій Грячаніков)
(1938 – 1991)
Білоруський поет і перекладач*

Манять озер срібних далі,
Вечір вже тихий, чудний.
В лісі до рання шукала
Сяючу папороть з ним.

Тисячі зір зрахували,
Стоячи біля води.
Квіткою чар ти, дівчино,
Стала мені назавжди.

Папороть-цвіт в небо сходить
Папороть-квітка цвіте.
Папороть-квітку знаходить
Той, хто з коханою йде.

Срібна водиця Купали.
Ліс запашний, чисте поле,
Нам дарували кохання —
Щастям пооране коло.

Хвилі шепочуть сонливі
Голосом птаха п'їтьми.
Папороть-квітку шукали —
Щастя з тобою знайшли

Папороть-цвіт в небо сходить
Папороть-квітка цвіте.
Папороть-квітку знаходить
Той, хто з коханою йде.

Уладзімір Няклаеў (Володимир Некляев)

(р.н. 1946)

Білоруський поет, прозаїк, критик

Я босоніж на світанні
У полях росу збивав...
Ось настане день останній,
Як і кожний наставав.

На тім боці, за межею,
Де я втрачу все і всіх,
Не заплачу за жоною,
За коханками, на гріх.

А за ким же я заплачу
На межі, де темний став?
За тією, що не бачу,
Що я в світі не застав.

Неціловану, жадану,
Ту, що я не мав ні мить,
Омиваю я сльозами
Ту, що Бог не дав зустріть.

На самім краю крайнім,
Того всього, чим дорожу,
Доночую я нічку останню,
Твою подушку долежу.

Ми зріднились по крові, по духу,
Ми – духу та крові злиття...

Виринає пристрасть подушку з-під вуха,
Перевертаючи життя.

Міхась Стральцоў (Міхась Стральціў)
(1937 – 1987)

Білоруський поет, прозаїк, критик

Ти пішла,
Ти чомусь пішла, –
Став криницею я без води,
Став навесні кущами без листя,
Але понад усе
Став я подібним на клітку,
Що її покинула пташка...

Чую в садочку чужім милий спів,
Між дерев позолочену клітку уздрів.

*Зелімхан Яндарбієв
(1952–2004)*

*Письменник, громадський і державний діяч
чеченського народу*

Я подарю тебе память,
Что будет вечно ранить,
Которая не канет
В Лету.

Я подарю тебе розы,
Которые так похожи
На тех, что ты не можешь
Забывать.

Я подарю тебе руки,
Что обнимают в муках
И воскрешают муки
Любви.

Я подарю тебе вечер,
Такой ты больше не встретишь,
Хоть проживешь на свете
Вечность.

Я подарю тебе глаза,
В коих застыла слеза,
Которую нельзя
Стереть.

Я подарю тебе вечность —
Не потому, что так легче,
А потому, что вечна
Любовь.

Я подарую тобі пам'ять,
Яка не раз тебе ще зранить,
Рубець нагадувань зоставить
В житті.

Я подарую тобі квіти —
В них схожість зможеш ти узріти
З людьми, яких вже не забудеш
Повік.

Я подарую тобі руки,
Що пригортають тебе в муках,
Й мелодії любові звуки
Ятрять.

Я подарую тобі вечір,
Що не повториться, до речі,
Хоч вічність житимеш,
Хоч вік.

Я подарую тобі очі.
в них сльози болю, дні і ночі
І їх ніколи, як не хочеш,
Не втреш.

Я подарую тобі вічність,
Не через те, що буде легше,
Бо є єдине, що є вічне —
Любов.

Споконвічне питання

1

Я бачив народження світу і ... смерть,
Пройшов через це я без болю,
Був час від створіння — нова круговерть —
Народ мій позбавили волі.

Надію і відчай ураз, в один мах
В той час в моє серце вгніздили.
Пророча доба, — наступає вже крах, —
І взято мій курс без ідилій.

Я виграв у час, коли сильні круп'є
На блефі із банком програли.
Я, мабуть, у Долі єдин, хто бере
Лиш нишком, аби не згадали.

Безсмертя і смерть! — для когось то гра.
Є вічність, і ми — ув тім морі.
Харон перевозить, куди — не спита
Тебе — це Всевишнього воля.

Чи спокій отримать чи в вічність піти? —
Начхати на ці запитання.
Подоланий Гамлет — й мені не втекти:
Одначе десь доля дістане.

Але я волів би: останній мій скит,
Що прагне човна вже добити,
Не скине хай той передвічний завіт,
Щоб знати — цей світ буде жити.

2

Чи солод сумніву чи втома —
То все одно, коли не ти
Вирішуєш, де ставить кому:
Пізнати, відкинуть, перейти.

А може сумніви — це справді
На вічний запит рішенець.
І не за це з нас Доля править
Байдужий-бо їй твій кінець.

Лише за те, як сумнівавсь ти,
Коли долав рубіж межі,
З розпукою чи не братавсь ти?
Чи раду дав своїй душі?

3

Де Зло, де Добро є? Що світло, що — тьма?
Лиш здогадки знов перед нами...
На вічне питання одвіту катма,
Всі сповнені знову казками.

...Казки я залишив на малості літ,
Обравши чесніше із правил, —
Де Зло, там Добро, а з-над Темрява — Світ,
И до дідька весь сумнів відправив.

Та сумнівів нечисть з'являється знов,
Бо ж ангел хитань в моїм серці:
„Мене ти не знаєш?!”, „Мене визнаєш?” —
І знов я суджу їхні герці.

Хоч маю вже ключ до предвічних
питань —

Тому я байдужий, на щастя,
Звертаюсь до них саме з тим без вагань
І гаснуть в серцях наші страсті.

Та сумнів інакший спалахує ще,
Ким є я і чим я паную?
Стою. В самотині. Безодня тече. —
Над сумнівом вкотре мудрую.

Палає все небо, затягнеться димом
 двадцятий — не прожитий —
 пройдений вік.
 Месії не буде та знову правдиво
 промовить про Нього людина собі.

Рубцями загояться рани давніші,
 Відкриються інші — і от уже кров.
 І щезнуть в безодню держави, що „вічні”,
 Залишиться лиш споконвічна Любов.

І Віра, крокуючи гордо, шляхетно,
 Земного хреста не скине з плечей,
 Голготу здолає смиренно, славетно,
 Наповнить добром серця всіх людей.

І пам'ять про нашу звитяжну Свободу,
 порубану совість сталєних поколінь ...
 З новою надією в душах народу
 Воскресне у волі майбутній. Амінь¹⁷.

¹⁷ Посвящается всем, кто жизненный путь свой прошел свободным духом — З. Я.

Я світ цей випробував сам
І духом вже, і серцем,
Сумлінням власним
І чужим,—
Світ вистояв у герці.
Він вистояв, а люди — ні.
І гірко, й боляче мені.

Проза життя або мій щирий життєпис

Автобіографій мною написано чимало, інколи доводилося по дві-три на півроку писати. Я їх не любив писати через відсутність у них неодноманітності – постійно згадуй, яку школу закінчив і як, скільки разів за мною «тюрма плакала», тобто чи притягувався до карної відповідальності, скільки родичів маю за кордоном і які з ними підтримую зв'язки та, трохи не забув, чи була мої батьки не з непролетарських чи неселянських прошарків.

Тому я краще напишу свій життєпис.

Я і батьки

*«Можна вибрать друга
і по духу брата...»*

Кажуть, що зв'язки, гроші вирішують усі питання лише в новітню добу, а колись, за СРСР, людина могла без сторонньої допомоги досягнути неабияких звершень. Неправду кажуть. Як стосовно сьогодення, так і минушини. Людина завше покладається на допомогу або ближніх, або державницького апарату, або Господа Бога. Господь щонеділі нагадує нам, аби ми не покладалися на «сильних миру цього, - в них нема спасіння».

... Моя мати з дипломом з відзнакою закінчили два електротехнічних вищих заклади в Дніпропетровську і скористалися правом вибрати перше робоче місце. Просили їх залишитися. Проте мати

вирішили податися до Житомира, поближче до рідного дому – набридло за вісім років їздити.

В Житомирі, висловивши захоплення появі молодого фахівця, чемно відмовили: “Щось у Києві наплутали, вакансій у нас немає”. Київ, здається, в особі міністра легкої промисловості УРСР, здивувався такому бардакові, втішив випускницю і... запропонував поїхати в Ясіня Рахівського району Закарпатської області – там щойно відкрили нову фабрику штучного хутра, молодий хороший колектив, цікава робота, належна соціальна сфера. «Але, – додав, – якщо Вам не сподобається, ми знайдемо інше місце».

Поїхали з мамою, подивилися на гори, куди бабуся загорілася приїжджати, а вона пристрасно любила мандрівки, мабуть тому працювала кондуктором автобусу у Сарнах Рівненської області, де народилася у змішаній білорусько-українській родині і по війні вийшла заміж усупереч волі батьків за москаля. Щоправда, прадід потім змінив думку про зятя, адже був добрим господарем, пройшов, командуючи розрахунком гармати від Сталінграда до Відня, і в 1950-тих легалізував не одного «лісовика», – вони за офіційною пропагандою належали до бандформувань, – вербуючи людей до праці...

Мати, зрозуміло, залишилися. Зняли на трьох з іншими дівчатами кімнатку у хазяйки, до якої я і дотепер заходжу зрідка в гості. А нещодавно був здивований новою технологією у внутрішньому оздобленні хати – «живих стін». Це коли через фінансові нестатки стіни покри-

вають грубо вимішаною глиною, що їй складно вирівняти, тож після висихання нагадує місцевість у передгір'ї Карпат, куди линуть аби помилуватися заходом сонця, коли промінчики бавляться, стрибають по окремих підвищеннях, горах, а по низовинах уже темніє, – так і ця стіна услід за твоїм рухом справді оживає, переливаючись відтінками, барвами. Мати почали налагоджувати енергетичне господарство фабрики та як особа, що володіє свіжими передовими знаннями, систематично призначалися лекторкою, що мала допомагати гуцулам – це була серцевина Гуцульщини – краще пізнавати шлях до ось-ось комунізму. Гуцули, як мати згадують, у вуса посміхалися, але слухали уважно. Не знаю, чи на одній з таких лекцій мій майбутній батько занадто уважно слухали і загадково усміхалися, чи організовані з навмисною ціллю маївки вплинули, але влітку вони побралися.

Батько у школі були першими у всьому, крім навчання. Вони, звичайно, встигали, але в передовики не лізли. Колись я був шокований, побачивши батьків атестат: десь-десь проріджувалися добрі та відмінні оцінки (це в той час, коли мене батько закликали бути відмінником), зате у вищих тодішнього Ленінграда і Мінська «державних» оцінок не було. Свою байдужість до наук батько компенсував позаурочними формами діяльності – і народний танець у знаній на теренах «єдиного і неделімого» «Гуцульщині», і народний промисел з різьби по дереву, і на футбольному полі у формі, тоді ще різношерстий, ФК «Говерли», яка

нарешті минулого року виборола срібні нагороди у Закарпатській першості, але найбільше – військово-прикладні завави, бо Москва на відміну від нинішнього Києва дбала про військово-патріотичне виховання та підготовку бійців для майбутньої визвольної (від буржуазного загниваючого капіталізму) війни, тому батько стріляли, стрибали з парашутом, боксували. Напевно насичення прийшло в армії, коли замість трьох років, на які призивались батько, і замість двох, які були введені для призовів наступних років, їм довелося служити три роки та чотири місяці. Жодні умовляння з боку командування про доцільність вступу до військового училища, а з такими рекомендаціями ти – курсант, не подіяли і батько повернулись на рідну землю.

Тяглисть до військових справ простежується в родині з діда-прадіда. Напевно, доба зобов'язувала – дві світові війни на теренах краю не могли пройти осторонь кожної родини. Мій прадід, Тимчук Іван, як знаний газда в Ясіню, був обраний до посталої у листопаді 1918 року Гуцульської Народної Ради, яка на уламках Австро-Угорської імперії, всупереч намірам мадярів, котрі опанували русинський край майже тисячоліття тому, на Різдво Христове 1919 року проголосила Гуцульську Республіку. Це, по суті, єдине державне утворення в межах тодішньої Угорської Русі – нинішнього Закарпаття без Пряшівщини та Мараморощини, яке своєю ціллю не лише поставило злучитися з братами-українцями в соборній державі, але й збройно втілювало цю мету – визволило край від окупантів

аж до Сиготу і втримало владу до червня та уможливило русинській еміграції ставити перед Вільсоном, президентом З'єднаних Штатів Америки, питання про долю краю. До речі, на цих питаннях сьогодні спекулюють антиукраїнські сили, відокремлюючи тодішніх русинів від українців і нехтуючи тим фактом, що гуцули з верхів'я Тиси та верховинці Бескид, що перепинили прохід монголо-татарських загонів в Європу в 13 столітті, та русини Пряшівщини і пониззя Тиси двадцять першого січня 1919 року в Хусті одностайно ухвалювали рішення про злуку з УНР. Нині виповнюється 90 років з цих славних дат і в Ясінях, столиці Гуцульської Республіки, вже споруджується пам'ятник її провідникам.

Щодо діда, то Юрій Тимчук приймав участь у боях на Красному полі у березні 1939 року, захищаючи проголошену Карпатську Україну в першій збройній відсічі агресорам Другої Світової війни – союзникові Третього Райху – Великомадярщині.

Відтак прийшла нова влада, яка за спомини про такі події «змінювала» місце проживання родин, і дідо волів про минуле не згадувати, натомість дав пугівку в життя чотирьом дітям. Взагалі, багатодітність у той час була типовою рисою сім'ї – по материнській лінії бабуся теж народила чотирьох, а в родині бабусь і дідусів – уже було по шестеро-семеро дітей, однак найбільше братів і сестер – двадцять двоє – мав мій прадід Іван Тимчук, той, який керував лісовою комісією у Гуцульській Народній Раді.

У мене ж з часом знайшлися лише брат Віталій і сестричка Наталія, яка

нині за кордоном, але я про це не писати-му у нелюбих службових біографіях, бо, завершивши студії словацької філології, вона повернеться. Віталій з дружиною Марією виховує доньку Вікторію, яка у сімейних перегонах на чотирьох незмінно виборює перше місце.

А ще батьки, виховуючи нас, намагалися також щось посадити і щось побудувати. На жаль, всі насадження калини, буку біля нашої багатоповерхівки чомусь смакували козам, які несподівано занадилися на газони загального користування у час, коли з прилавків зникли і молоко, і м'ясо, було лише м'ясо криля, що тепер виявився делікатесом, у необмеженій кількості за копійки, і ще багато капусти, морської. Проте наше господарство потроху обростало будовами – гаражем, коморою, а зараз хатою, яку батьки на свої скромні за 40-річні стажі платні-пенсії будують уже майже десять років.

І так все життя – тягнули лямку, як це завжди водиться в батьків.

Забув сказати, що маму зовуть Оленою, а батька – Юрієм.

Я і дитинство

*«...чи то так сонечко сіяло,
чи любо так мені було...»*

Як і в звичайного малюка, моїм першим словом було «мама», проте звучало воно ніби російською. Мабуть через те син няньки, старший не набагато за мене, а мені було десь два-три рочки, кочергою ззаду гепнув по голові (цілком в

стилі партизанської боротьби). Відтоді мене віддали в дитсадок, а там кочерги були відсутні, і я почав «українізуватися».

Водночас допомагав ставати на ноги і молодшому братові, але позаяк йому попервах зручніше було пересуватися на чотирьох, то мені до вподоби було відчувати себе вершником до часу, аж поки мати не припиняли скачок. Взагалі з вихованням молодшого покоління в мене часто траплялися веселі ситуації – навантажений сестричкою, яка взагалі ще пересування як засіб діяльності не розглядала, а їздила виключно в колясці, я її ... загубив. Люди радісно, так здалося, махають мені з багатоповерхівки, я їм у відповідь, а Наталочка пересвідчилася що сила тяжіння має обмеження у вигляді Геї-Землі.

Взагалі, дитинство було радісним, бешкетливим, але я знову виявився не оригінальним – як і всі малюки хотів чимдуж подорослішати, щоб потім ... мріяти про дитинство.

Я і освіта

«Лунайте сю скалу...»

Школа мені далася легко. Міг, не готувавши домашнього завдання, належно відповісти, не знаючи фізичної формули, – вивести її за одиницями вимірювання. Лише з віршами не складалося – не любив я їх вчити напам'ять, колективне розказування мене не приваблювало.

Був відмінником і вже казав, що батьки заохочували мене до цього,

але тут домінувала практична сторона – успішне закінчення полегшувало вступ до вишу, успішне навчання давало вищу стипендію, на яку я переважно і розраховував, успішний випуск уможливив подальше навчання в ад'юнктурі. Але були речі, які я робив з внутрішнього переконання чи хотіння. Так, будучи курсантом Київського військового інституту управління та зв'язку, я спромігся паралельно стати студентом-заочником Київського національного лінгвістичного університету. Мовою іноземною, як і тоді, «володію зі словником» (так пишуть у характеристиках). Легкома, між іншим, навчився отримувати середні батькові оцінки і не вважати це прикрістю, а радістю. Пригадую доцента Могилу, іспит з української у якої справді міг поховати. Серед питань – чергування приголосних, а також граматичні категорії вигуків. Мав місце наступний діалог:

– Приголосні чергуються так-то і в таких випадках.

– Це загальновідомі факти. Ви, будь ласка, про основи ...

– ...Не пригадую.

– Ваші знання, вірніше незнання за-слуговують ...

– Проте я помітив одне правило, яке не описується у правописі, як «з» чергується з «ж».

– Так це ж відомо. Тут нічого особливо-го – «ж» з «з», все відповідно до норм мови.

– Так ні, саме «з» на «ж».

– Ну то наведіть приклад.

– Будь ласка: «роза» – «рожевий».

– ???

– І яке ваше наступне питання? Ви-
гуки? Слухаю.

– А-а-а. О-о-о. У-у-у.

– Гарно. Зустрінемося через місяць.

Щодо військового фаху. Здобував у
знаних вишах – КВІРТУ та ЖВІРЕ. На-
стільки знаних і престижних, що в дні
прийняття присяги першокурсниками
та випуску лейтенантів київська вулиця
Мельникова (все ще ?) збирала обабіч ав-
тівки мов на автосалонах. Тож не дивно,
що, прибувши за викликом з військокома-
ту до КВІРТУ, я не виявив себе у списку
абітурієнтів. Утішили: «У нас дві території,
ви – в списках на Московській» («перейме-
нованій» нещодавно молоддю, яка, звіс-
но, в авангарді всіх революцій, на Героїв
Крут). Там обрадували, що всі абітурієн-
ти здають вступні на навчальній базі у
Бортничах. А в Бортничах мене послали
ще далі – до Полтави: «З цього року Пол-
тавський військовий інститут зв'язку став
нашою філією, тому вам буде краще там
навчатися». Так, я за один день познайо-
мився майже з усією столицею, а також
відчув перші випробування системою.

До Полтави я не поїхав. Поїхали бать-
ко забрати документи, а я повернувся
на Мельникова: за сукупністю факторів
(спеціальність, що надається, внутрішній
порядок і ...дивний упевнений спокій,
який міг царювати лише в усталених
школах, яких не трусить від свавільних
реформ і соцзмагань) КВІРТУ (колись –
Київське вище інженерне радіотехнічне
училище) помалу ставало моєю альма-
мат'ю.

Зрозуміло, що після кола, влаш-
тованого мені з пошуком документів,

наївність щодо вступу лише завдяки рівню здобутих знань розвіялася мов примара, проте я ніяк не міг збагнути, чому на контрольному листі я маю написати формулу квадрату суми синусів, якщо її, цілком можливо, не використовуватиму в розв'язку до задач. Проте найбільше хвилювання я відчув під час проходження медичної комісії – третьої. Першу в районі не пройшов – хірургові показав травмованого пальця, він подивився якусь білу книжку і поставив штамп «не годен». На другу, в область, я вже їхав зі справними пальцем і висновком, але в дивному автобусі – юнаки були ніби наколоті і до мене чіплялися «з чим я кошу» (від армії). Я переконував, що я здоровий і не кошу, на що один зауважив, що «в мене виходить дуже переконливо і психіатр точно мене не пропустить». А на третій, терапевту не сподобалася моя вага і таким чином він вирішив зберегти боєздатність війська. Видно, що з гумором у нього було гаразд, адже коли іспити пройдені, спортові результати досягнуті, то зроблять позитивним і медичне рішення.

І ось 16 липня 1996 року на мандатній комісії лунають прізвище за прізвищем: 65 місць, 65 прізвищ мають назвати. Загинаємо пальці, збиваємося з ліку, складається враження, що ось зараз назвуть останнє – шістдесят п'яте, а досі свого не чути. Але ні, може на шістдесят третьому, а може і ні, назвали моє в такій фонетиці, ніби я приїхав десь з Уралу, – *Тимчук*. Але тоді це не мало жодного значення. Подібну ейфорію я відчував після першого цілунку, після виміряно-

го сходження на Говерлу, у леті з парашутом після першого вистрибування з висоти 800 метрів, після першої ночі з коханою!

Гордість бути курсантом переповняла мене, хоча, напевне, саме тоді я вперше став відчувати крайнощі життя. Адже у світі обмежень, підпорядкованості та рутини власне і випробовуються усталені стереотипи, звички, життєві кредо. Так, я їх змінював неодноразово. Але зараз переконаюсь дедалі більше: я до них ішов і йду, тобто свої принципи, погляди я спочатку вирізьбував з велетенської скелі, відбирав, чи до снаги вони мені, шліфував, відкидав, брав нові каменюки і починав заново. Про це влучно сказав Яндарбієв своїми віршами:

*Я испытал этот мир –
И сердцем, и духом,
И совестью тоже –
Своей и чужой,
И он устоял,
Но не устояли люди...*

А тоді, наслідуючи Тичину, я наївно писав:

*Я есть курсант,
Якого полонила
Краса армійського життя.
Яка нас стройова косила,
А сила тільки підросла...*

Про навчання можна говорити довго, бо вчуся і дотепер, але тоді не буде про що писати в наступній книзі.

Я і однострій

«Ми вийдем жорстоке зустріти»

Будь-яка система передбачає обмеження. Комуś до вподоби створювати ці обмеження, хтось навіть є «рукою Всевишнього», завдяки якій особистість випробовується та шукає себе в цій системі або поза нею. Така взаємодія є споконвічною і нероздільною, і є, та буде. У не пропущеному літредактором вірші я спробував це пояснити так: «...Стиск – це невдовзі вибух...» і «...Хто стиснув себе – збільшив шлях свій у даль». Через це свою взаємодію з військовою системою я зберігаю.

Одне із традиційних обмежень військової служби – це бути на чатах у день свята. Відчув на собі спочатку на День Незалежності, коли мав наряд на кухні, а о десятій – трансляція параду з Хрещатика. Так я власним рішенням розділив брудний посуд навпіл, «свою» половину нашвидкуруч вимив і понісся до телевізора, залишивши свого напарника Євгена на «чатах» з «його» половиною. Євген відігрався невдовзі, перекутивши настінного годинника біля днювального, внаслідок чого мирний спокій близьких і рідних я охороняв на годину довше.

Пригадую новорічні святкування. В казармі залишається тридцять курсантів в якості чергового підрозділу для реагування на позаштатні ситуації. Частина хлопців дивиться новорічні програми, а ми з Ромкою у світлиці щось читаємо. Сумніваюся, що то був конспект з фізики. І враз – галас від телевізора. Це

значить, що показують щось цікаве та варте перегляду. Збігаємося, а нас зустрічають вигуками: «Кінозвільниці прибігли!». Виявляється, показують репортаж з Майдану, людей спинають на вулиці і цікавляться, що ж вони хочуть у подарунок від Діда Мороза. Набір звичний – крута автівка, поїздка на двох у теплі краї, норкова шубка, а тут в кадрі двоє у військовій формі, яких відпустили у звільнення зателефонувати батькам і щось солодке придбати. На це запитання вони глянули один на одного і хором: «Новорічну відпустку!».

Ви знаєте, такі бажання збуваються. Через три роки вже в Житомирі мені новорічне звільнення традиційно не світило – мав перевищений ліміт зауважень, а канікулярна відпустка у нас – у лютому. І раптом від Самого Президента – перенести відпустку на грудень-січень! Напевно в штаті радників Леоніда Кучми під час другої каденції виявився той самий Дідусь Морозенко.

Як бачимо, однострої зумовлюють чимало радостей...

Чи не кожен хлопчина мого віку в дитинстві вів масштабні дворові війни у складі «наших» або «не наших». Хоча це дивлячись з якого боку, адже вояки обох «армій» зараховували себе до «наших». Найвдалішим тактичним маневром вважався той, коли двоє з протилежних «армій», вигукнувши «Тра-та-та. Ти – вбитий!», кидалися один до одного, щоб сперечатися, хто кого першим побачив і «вбив», а ти у цю мить воїн-сперечальнику кажеш: «Піф-паф!». А ще пригадую наші «військові звання». Вони

чимось нагадували нашу звичну політичну верству – кожен солдат, якщо встиг першим застовпити для себе, мав звання офіцерське або генеральське, а хто не встигав – квазіофіцерське. Наприклад «старший полковник» або «майор-генералісімус», яке при швидкому вимовлянні перетворювалося у «мальор-генісімуса».

А ще ми гралися у партизан. Там звань не було. Проте були реальні диверсії – на колії, їх у нас називали штриками, ми перед очікуваним потягом клали невеличкі камінчики. До подвигів ковпаківців, які тоді нам правили за «героїв», або упівців, за яких, сподіваюсь, воюють нині діти, ми не дотягували – жодного складу під укіс не пустили.

І коли я одягнув справжній однострій, то почував себе «першим парубком на все село». Приймаючи присягу, я, незважаючи на хвилювання, вистрілив їй напам'ять. Крок карбував під час урочистого проходження не гірше за парадний розрахунок на Хрещатику. І на самому Хрещатику в цей день отримав карт-бланш від патруля, мовляв, гуляй ще сьогодні, не порушуй форму одягу, буде ще час тебе записати за її порушення. Як у воду глядів офіцер – частенько чув я зауваження на свою адресу.

Про залежність від однострою, з часом офіцерського, старшинського, говорить та обставина, що у відділ реєстрації актів громадянського стану я готовий був з'явитися у погонах.

Ну і звичайно, як не згадати успадкований від Радянської Армії ритуал «омивання військових зірочок».

На денці ґранчака, що містив двісті грам сорокаградусної рідини, сяяли дві золотисті зірочки. Цей коктейль-трунок обпікав всього зсередини, дряпав ротову порожнину вусиками та кінчиками відзнак твого нового звання, але це не мало стати перешкодою відрекомендуватися своєму командирові та офіцерському товариству. На сьогодні я вже залив у себе вісімсот грам оковитої і розпрощався з найгарнішим званням у війську, яке зобов'язувало носити найбільшу кількість золотистих зірочок.

З такими зірочками та загалом в однострої я більше подобаюся дівчатам, тому, поквалюся перейти до цікавішого етапу життя ...

Любов і я

*«Сьогодні – усе для тебе:
озера, гаї, степи...»*

Безперечно. Це найважливіша складова життя.

Але, якщо читач гадає, що в цьому розділі він дізнається про імена, розвиток стосунків, приперчені особливості, то ...не на тих сторінках він відкрив книжку. Вона є збірці – червона нитка любови – до Батьківщини, до життя, до коханої. Сподіваюся, я задовольню і чиюсь цікавість.

Скажу лише про ті любови, що не знайшли відображення у збірці. Перша любов не оспівана лише через те, що тоді я не вмів не лише писати, а навіть читати. Хоча і вмів співати і ми разом щасливо музикали пісеньки про світ, що

відкривався нам. Це була дитяча любов.

Друга любов не оспівана через те, що не лише співати, а й навіть говорити я забував у присутності цієї красуні. Напевно існує машина часу, бо в миті, коли ми опинялися поруч, я переносився у первісний час і мовив вигуками навіть краще, ніж на іспиті з української, який ще чекав мене попереду.

Ну а далі... Любов не минає і довготерпить. Що вийшло у цій круговерті – коловоротах молодечого життя, хочу думати – ви вже побачили.

«І жити спішити треба, любити спішити треба, гляди ж – не проспи!»

*Ваш Володимир Тимчук
травень 1995 – серпень 2009*

Зміст

С. Йовенко “Увесь всесвіт умістився в мені”.....	3
Цикл «ОСАННА»	8
Любов.....	9
Сонячні зайчики.....	12
Сяйво снігу спить вічі.....	13
Матір.....	14
В нічці.....	15
Схід і Захід разом.....	16
Дочекатися.....	17
Поміж зірок.....	18
Вимуштрована ідилія.....	19
Проміння сонця випестило тіло.....	20
Яблука долі.....	21
Зів'яла троянда.....	22
Дивні п'ять чуттів.....	23
С. сонет.....	24
Втрачене руно.....	25
Всесвіт її душі.....	26
Віддзеркалення кохання.....	27
Надія.....	28
Цикл «РОЗТОРОПША»	29
Уже.....	30
Дозволь себе спасти.....	31
Мірка буття.....	32
Радість моя і не моя.....	33
Таїна.....	34
Чому ти мовчиш?.....	35
Молю тебе, не згадуй більш нічого.....	36
В дарунок лишаю тобі я рядки.....	37
Чому.....	38
Кохалься відкрила душу ти мені.....	40
Піке пристрасті.....	41
Коралі.....	42
Заплющ очі.....	43
Горіла осінь, як тоді.....	44

Цикл «ЗДИВОВАНІ»	45
В Карпатах	46
Де ще ти побачиш чисті роси.....	47
Зворотній погляд.....	48
Краплі крові на білому полотні байдужості.....	49
Ти сам цього хотів	50
Дивовижна оркестра.....	51
Твій пульс	52
Слова	53
Подив	54
Відносність	55
Цикл «ДВІ ПАРАЛЕЛІ»	56
Левенятками творення.....	57
Коли безкрає розсувається	58
Гравці	59
Пам'ять	60
На озері пізньої осені.....	61
Балада про господарів гір	62
Де крайнощі зіткнуться.....	65
Моя любов — як плач трембіти	66
Янгол з перебитим крилом	67
Занедбаний світ	68
Коли розлука.....	69
Механізм для перевірки зриву стопорів	70
Дві грані... ..	71
Є речі, до яких, хоч і готувався.....	72
Цикл «Державо-Со-Трясіння»	73
До Тараса	74
Військовому.....	75
Про різні стяги	76
Не вірю вже нічому в цім столітті	77
Воякам.....	78
Вслухання	79
Слід зорі.....	80
Повстанем	81
Пам'яті героїв обох Зимових походів визвольної боротьби 1920-тих.....	82

Цикл «ПЕРЕЛІТНІ ТРУБОЧИСТИ»	84
Кляксозахід.....	85
Весняні коловороти	86
У похмурий літній вечір	87
Червоне і чорне	88
Два сонця	89
Дидактика	90
Олів'є скисає.....	93
Коловорот	94
Яблуко і Я	95
Краля крихта неба.....	96
Арифметика любові.....	97
Чому.....	98
Дві краплинки	99
Тільки позволь.....	100
Ваши руки труда покорны	101
ПЕРЕКЛАДИ І ПЕРЕСПІВИ	102
<i>Анатолій Острейко</i>	
Конвалії	103
<i>Аркадій Куляшів</i>	
Коли кохання обвінчає	104
Прощавай.....	105
<i>Ніна Тарас</i>	
Не друкуй мені листи в друкарці	107
<i>Анатолій Грячаніков</i>	
Манять озер срібних далі.....	108
<i>Володимир Некляев</i>	
Босоніж пройду я полем	109
На самім краю крайнім	110
<i>Михась Стральців</i>	
Ти пішла	111
<i>Зелімхан Яндарбієв</i>	
Я подарю тебе пам'ять	112
Я подарюю тобі пам'ять	113
Споконвічне питання	114
Палає все небо	117
Я світ цей випробував сам	118
Проза життя	
або мій щирий життєпис	119

Літературно-художнє видання

Тимчук Володимир Юрійович

Весняні коловороти

Поезія, проза

Ілюстрації та обкладинка: Олени Грінчук
Літературний редактор: Олена Єгорушкіна
Передмова, редагування та упорядкування: Світлани Йовенко
Опрацювання рисунків: Георгія Беглярова
Комп'ютерне верстання: Наталії Буряк, Наталії Лобач
Світлина: Володимира Саквука
Відповідальний за випуск: Олег Дук

Відгуки залишати в:

vlodko_tymchuk@livejournal.com або

<http://vkontakte.ru/club10951524>

Підписано до друку 11.08.09. Формат 60x84/12. Папір офсетний.
Друк офсетний. Ум. друк. арк. 7,60. Зам. № 137/11-08

Видавництво “СПОЛОМ”

79008 Україна, м. Львів, вул. Краківська, 9

Тел./факс: (380-32) 297-55-47. E-mail: spolom@mail.lviv.ua

Свідоцтво держреєстру: серія ДК, № 2038 від 02.02.2005 р.

Друк ФОП Гуменецький М. В.

81630 Львівська обл., Миколаївський р-н, с. Гонятичі, вул. Польова, 10

Свідоцтво держреєстру: № 083613 від 18.08.2008 р.

Тимчук В. Ю.
Т 41 Весняні коловороти. Поезія, проза. – Львів :
“СПОЛОМ”, 2009. – 138 с. + 8 іл.

ISBN 978-966-665-532-8

*«Весняні коловороти» – це у світі почуттів, у царстві кохання та звияги розмова про непостійність і про вічне, про непередбачуваність і про захоплення, про двоїстість і про принциповість, про вир і про мир.
Для широкого кола читачів.*

ББК 84.4 УКР 7

ГОЛОСОМ ЩОДЕННИКА

Листи – це унікальний слід людини, який відкриває її світ.

Сьогодні ховали академіка Павловського. А також доктора Осинського. І на днях – матір Наталії Ю. Смерть неблаганна. Яку останню надію вона забере? Чому не дасть шансу що-небудь виправити?

Якщо я як всі, то хай зможу як усі думати, вирішувати.

Вчора здійснив добру і корисну справу – відвідав квартиру Шевченка на Козиному болоті... Тільки такі як Тарас здатні найповніше відчуті могутність Бога і, як наслідок, побачити Його «інертність», «пасивність» у мирських справах – все віддається на людські зусилля та вільний вибір.

«Відчуваю, чи знаю. Це – різні речі», – мовив о. Богдан, настоятель Благовіщенського храму КМА, а пізніше додає, – «радіти, дякувати слід всьому, що є, бо цього могло і не бути, бо це можна і втратити. А якщо є, то Бог дав. І задачею людини є примножити, але не речі, а подяки за них, за свої таланти, ерешті-решт самі таланти та знання.»

Ми знову разом!

Володимир Тімчук, народився 11 січня 1979 року в с. Ясіня Рахівського району Закарпатської області.

Освіту здобув у Житомирському військовому інституті радіоелектроніки ім. С. П. Корольова та Київському національному лінгвістичному університеті.

Офіцер Збройних Сил України, майор. Кандидат технічних наук.

Викладає в Академії Сухопутних військ.

Долучався до діяльності низки громадських організацій і творчих колективів, зокрема Київського молодіжного православного братства святих князів-страстотерпців Бориса та Гліба, Міжнародної асоціації науковців, спеціалістів і діячів науки – «Наука», Спілки офіцерів України, ГПО «Українська справа», товариств «Меморіал» ім. Василя Стуса, «Просвіта» і «Гуцульщина», а також Заслуженої хорової капели України ім. Євгена Вахняка «Боян».

Мешкає у Львові.

